

YAŞAM ALANLARIMIZDAN DEFOLUN

Doğal sit alanlarının yok edilerek HES'lerin yapılmasına karşı halkın tepkisi büyüyor. HES'lerin, çevre ve insan sağlığı üzerindeki olumsuz etkisine karşı Karadeniz'de, Akdeniz'de, Ege'de, Dersim'de, örgütlenen eylemlerle halk tepkisini dile getiriyor. Türk hakim sınıfları ise rant hırsıyla, neredeyse bütün dere-leri, nehirleri, emperyalistlere peşkeş çekiyor.

SAYFA 16

SİSTEMİN YARATTIĞI KÜLTÜR; TECAVÜZ

Bir yandan bir topluluğun yaşam tarzı, coğrafi ve toplumsal çevrelerine uyarlama stratejilerinin bütünü, kişilik sistemi, çevreyi, deneyimlerini, yaşamlarını anlamlandırmalarına yardımcı olan kolektif zihinsel şablonlar, bir topluluğu bir arada tutan değer ve anlam sistemleri vb. toplum bilimsel (dilerseniz bunlara "antropolojik" diyelim) tanımları var.

SAYFA 7

PERSPEKTİF SAYFA 8 Tasfiyecilik tehdidi politik olarak mücadelenin baş hedefidir!

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın

DEMOKRASİ DEVRİMİLE GELECEK

DEVRİMCİ DEMOKRASİ

1-16 KASIM 2010 186. Sayı Fiyatı 1 TL e-posta:devrimcidemokras@ttmail.com www.devrimcidemokrasi.net

Ez Livirim

V Hakim sınıfların KCK operasyonu adı altında gözaltına alıp tutukladığı yüzlerce Kürt siyasetçisinin "yargılanacağı" davanın Diyarbakır ayağı 18 Ekim Pazartesi günü başladı. Düzmece iddialarla hazırlanan binlerce sayfalık iddianamelerle karşı karşıya kalan KCK üyelerinin mahkemeye ilk sözü "Ez Livirim"(Ben Buradayım) oldu.

On yıllardır imha ve inkarın pençesinde kıvrılan, her türlü zorbalığın reva görüldüğü, dili-dini-kimliği-kültürü yok sayılıp yasaklanan Kürt ulusu ve seçtikleri siyasi temsilcileri kendilerini "yargılamaya" çalışan hakim sınıflara tarihi bir cevap olarak Ez Livirim diyerek, Kürt ulusunun bütün gücü ve dinamikleri ile ayakta olduğunu ve hiçbir gücün bu gerçekliği değiştiremeyeceğini kanıtla-

mış oldular. Son yıllarda had safhaya çıkan tasfiyecilik rüzgânı bir çok kesimi etkisi altına almışken ve sözde "barış" ve "demokrasi" yalanları havada uçurken, düz ovada siyasetin bu topraklarda ne anlama geldiği ve sistemin çizdiği sınırlar dışında yapılacak her türlü hareketin nasıl bir tepki ile karşılanacağı KCK davası şahsında, başka bir çok örnekte de olduğu gibi ortadadır. Bugün

ülkemiz işçi-köylü ve emekçilerine çözümler diyerek yutturulmaya çalışılan zulmün paslı prangalarından başkası değildir. Ya zulmün bu oyununa kanıp prangaya boynumuzu uzatacağız, ya da kendi gücümüze dayanarak milyonların gerçek ve yegane kurtuluşu olan halkın iktidarını kuracağız. Kürt siyasetçilerinin şiarını rehber edinerek hep bir ağızdan haykıralım "EZ LIVIRIM"

"KCK" davasında Kürt ulusuna mensup siyasi mücadele veren tutuklu kişiler üzerinden Kürt ulusuna bir mesaj verilmek isteniyor. Devlet tarafından verilen bu mesaj şu şekilde: "Diliniz, kimliğiniz ve kültürünüz için yüreteceğiniz mücadeleye hem silahla hem de yargıyla saldırın. Bu nedenle itaat edin"

AVUKATTAN TUZLA KATLIAMI İTIRAFI

Bundan tam 22 yıl önce Tuzla'da 4 TKP(ML) militanı polis tarafından katledilmiş ve vucutlarından 300 kurşun çıkmıştı. 7 Ekim 1988 Tuzla katliamı olarak tarihe geçen ve kamuoyuna silahlı çatışma olarak yansıtılan bu olayla ilgili, polislerin avukatlığını yapan Ömer Yeşilyurt, o dönem delilleri nasıl kararttıklarını açıkladı. Aşırı milliyetçi bir hukuk bürosunda çalışan Yeşilyurt, katliama ilişkin açıklamalarında devletin polisi nasıl koruduğunu ve katliamı anlatıyor. Ama efendisine halel getirmeden. O dönem 4 devrimcinin ailesinin avukatlığını yapan M. Ali Kırdök ise, bu tür vakalara hala rastlandığını söylerken, mahkemelerin o dönem yargısız infazları meşrulaştırdığını söylüyor. SAYFA 2

GÜNCEL

"Ez Livirim" demek SAYFA 3

DGH'den 6 Kasım çağrısı

GENÇLİK

Demokratik Gençlik Hareketi, 1980 Askeri Faşist cuntası'nın ürünü olarak piyasa sürülen YÖK gerçeliğine karşı tüm hak gençliğini, üye ve taraftarlarını 6 Kasım'da alanlara çıkmaya ve demokratik haklar mücadelesini yükseltmeye çağırıyor.

Fransa halkı ayakta

DÜNYA SF 10

Fransa'da zirve yapan ve tüm Avrupa'da yankı bulan grev ve eylemlilikler, gözleri bir kez daha 'yaşlı kitaya' çevirdi. Tasarıya karşı, yüzbinlerce insan sokağa çıkarak yasanın iptalini istedi. Sendikalar eylemlerin devam edeceğini açıkladı.

YÇKM'de resim sergisi

K.SANAT SF 12

Yüz Çiçek Açışın Kültür Merkezi (YÇKM)'nde resim sergisi açıldı. 14 Kasım'a kadar sürecek olan sergide Muzaffer Oruçoğlu'na ait 36 resim sergileniyor. Oruçoğlu yıllarca süren çalışmalarından oluşan resim sergisine gönderdiği mesajla katıldı.

'DİB, ne Sünni ne de Hanefi' kurumuymuş!

Devletin laikliği tartışılırken, konuya ilişkin bir açıklama da Diyanet İşleri Başkanı'ndan geldi. Bardakoğlu'na göre diyanet', 'özerk' ve dinlere 'eşit' mesafede olmalıymış.

Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun cüretkâr çıkışlarla yaptığı görüşmede, kendi kendini yöneten bir Diyanet İşleri ile hem kurumsal hem ekonomik açıdan bağımsızlığı kastederken, aslında (mevcut yapısı düşünül-

düğünde) kimi temsil ettiği belli olan kurumun artık alenen sokaklarda olması çağrısı yapılırken, kurumun kapısını da tarikat ve cemaatlerin cirit alanına çevirme hesapları yapılıyor. SAYFA 4

'ANNE BAK KRAL ÇIPLAK'

ANALİZ SAYFA 13

Devlet katliamı 'çocuk' işi yaptı

Hrant Dink davasında 4. yılın sonuna gelinirken mahkeme katilleri aklamak için yoğun çaba harcıyor. Cinayetin arka planını açığa çıkarmak bir yana görünürde olanları da örtmeye çalışan mahkeme, burjuva feodal sistemin savunusundaki ısrarını verdiği kararlarla gösteriyor. Hrant Dink cinayeti

davasında ne keşif yapılması ne de Trabzon-İstanbul dosyalarının birleştirilmesi kabul edilmiyor. Mahkemenin kararlılığı ise, sadece tanık ifadelerinin alınması ve TÜBİTAK'a yazılmasıyla ilgili. Avukatların önerdiği dosyaların birleştirilmesi gibi bir dizi talepler ise geri çevrildi. SAYFA 15

TUYAB hapishanelerdeki hak ihlallerini açıkladı

» GÜNCEL SAYFA 11

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), Ekim ayı hak ihlalleri dosyasını kamuoyuyla paylaştı. Dosyada hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin havalandırma haklarının gaspı, tutsak mektupları, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Eylül ayı hak ihlali raporu ve disiplin soruşturmaları yer alıyor.

Karakolda işkenceye maruz kalan kişi 155'i ararsa ne olur?

24 Ekim 2010 Pazar günü gece yarısı polisler tarafından götürüldüğü Kuştepe Polis Merkezi'nde dövüldüğünü söyleyen Sezer Çelenk (39), "karakolda 155'i arayarak yardım istedim. Telefonda polis, 'Orada kameralar vardır. Bir şey yapamazlar' yanıtını verdi" dedi. Mecidiyeköy'de üç arkadaşıyla birlikte dolaştığı sırada kimlik soran polislerin hakaretlerine uğrayan Sezer Çelenk, duruma tepki

göstermesi üzerine götürüldüğü Kuştepe Polis Merkezi'nde, bir grup üniformalı polislin kendisini darp ettiğini söyleyerek savcılığa suç duyurusunda bulundu. Yüzünden yaralanan evli ve iki çocuk babası Çelenk, "Karakolda 155'i arayarak yardım istedim. Telefonda elimden alarak beni hastanelik ettiler" diye konuştu. Çelenk polislerin hakaretlerine uğrayan Sezer Çelenk, duruma tepki

ettiler. Kuştepe Polis Merkezi'ne götürüldüğünde hakaret ve küfürler devam etti. Yasal yollara başvuracağımı söylediğim zaman, küfreden polislerden birisi 'Cumhurbaşkanına kadar yolun var' dedi. Karakolun içinden 155'i arayarak yardım istedim. Mağdur olduğumu belirtip ekip göndermelerini istediğimde telefonda polis 'Orada kameralar vardır. Bir şey yapamazlar' yanıtını verdi. 155'in

kayıtlarında bu konuşmalar mutlaka olmalı". 'Çelenk olayla ilgili ifadelerine şöyle devam etti: "155'i aradığım sırada memurlardan biri elimden telefonu zorla aldı. 3-4 üniformalı polis beni darp etmeye başladı. Yaklaşık 15 dakika dayak yedim. Beni darp eden polisleri net bir şekilde hatırlıyorum. Olay seyreden başka bir polisin 'Bu adam ölecek, hastaneye götürün' dediğini duy-

dum. Sonra kendimden geçmişim" dedi. Sabaha karşı hastaneye götürüldüğünü belirten Çelenk, şikâyet dilekçesinde, "Polisler beni dövüp burnumu kırdı. Hastaneden darp edildiğime dair rapor istememe rağmen vermediler" dedi. Adli Tıp Kurumu'nun ön raporuna göre Çelenk'te, burun sırtında ödem, sıyrık şeklinde yaralar, burun kanaması tespit edildiği belirtildi.

Öğrenciler yalan kurgularla içerde tutuluyor

İzmir 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan yargılamada ortaya çıkan gerçekler mahkemelerin kimin hizmetinde olduğuna dair net ipuçları veriyor. Polis yalan kurgularla davacı oldu, mahkeme ise gözle görünür çelişkilerle dolu yalanları görmezden gelerek polislin davacı olduğu kişileri tutuklama kararına devam dedi. İzmir Ege Üniversitesi kampüsünde 27 Mart tarihinde düzenlenen bir etkinlik dolayısıyla 1 Nisan'da evlere yapılan baskınlarda gözaltına alınan ve "Kolk görevlerine saldırma ve yağmalama" iddiasıyla tutuklanan Barış Okuducu, Mehmet Fatih Kurt, Ufuk Aydın, Faruk Kara, Mahsun Ataman ve Veysel Akkurt 7 ay sonra ilk kez hakim karşısına çıktı. İzmir

10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan yargılamada öğrencilerin 'örgüt üyesi olmak' ve 'polise mukavemet etmek' iddiasıyla cezalandırılmaları istendi. Davada polislerin daha önce öğrenciler hakkında verdiği ifadede, kendilerine saldıranların 6 kişi olduğunu belirtmesinin ardından Mahsun Ataman adlı öğrencinin olaylar olduğu sırada derste olduğu ve etkinliğe katılmadığını iddianamede yer almasıyla birlikte polislerin yalanı mahkeme tarafından görülmüş oldu. Ancak polis ifadesinin çelişkilerle dolu olmasına rağmen mahkeme heyetinin polislerin ifadesini 'delil' olarak değerlendirdi. Mahkeme ayrıca üniversitede 27 Mart günü yaşanan olaylar öncesi polis tarafında çekilen görün-

tümler de iddianamede delil olarak yer aldı. Söz alan öğrenciler de bahsi geçen olayların birer senaryodan ibaret olduğunu ve polisi darp etme gibi bir olayın yaşanmadığını ifade ederek, tahliye talebinde bulundu. Müdafii avukatlardan Bahattin Özdemir'de, hazırlanan iddianamede yer alan görüntülerin olaylardan 4 saat önce çekilen görüntüler olduğunu kaydederek, olayların yaşandığı anda tutuklu bulunan öğrencilerin polisi darp ettiklerine dair tek bir somut delil bulunmadığını ifade etti. 'Mağdur olduk' diyen polislerin vermiş olduğu ifadelerin gerçek dışı olduğunun görüldüğünü dile getiren Özdemir, "Bu da gösteriyor ki, öğrenciler tamamen keyfi olarak tutuklan-

mıştır. Ve iddianamede yer alan darp ve gasp olayında sadece iki polislin ifadelerine kanaat getirilmesi ile bu davanın açılması, öğrencilerin tutuklanması hukuki değildir. Bu durum biran önce son bulması gerekiyor. Savcının bir senaryo iddianamesi değil de, gerçek bir iddianame ile mahkeme heyetinin karşısına çıkması gerekiyor" dedi. Yapılan yargılama sonucunda mahkeme heyeti polislin çelişkili ifadelerine dayanarak, Barış Okuducu, Mehmet Fatih Kurt, Ufuk Aydın, Faruk Kara, ve Veysel Akkurt'un tutukluluk hallerinin devamına, Mahsun Ataman'ın ise tahliyesine karar verdi. Mahkeme ileri bir tarihe erteledi.

18 yıldır korunan Rambo lakaplı Üsteğmen Salih Üner sonunda ceza aldı

1992 yılında gittikleri köyde, gözaltına alınarak işkenceyle öldürülen Abdulkadir Kurt'la ilgili 18 yıl sonra görülen duruşmada, Rambo lakaplı üsteğmen Salih Üner ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Yargılanan sanıklardan 14'ü beraat etti. Bismil'in Ağılı Köyü'nde 1992 yılı Nisan ayında operasyon düzenleyen askerler köylülerden bazı kişileri, PKK'ye yardım ettikleri iddiasıyla gözaltına aldı. Köylülerden 36 yaşındaki Abdulkadir Kurt, 19 Nisan 1992 günü gözaltındayken öldü. Adli Tıp Kurumu, ölüm nedenini Kurt'un makatına cop sokulmak suretiyle 'rektum yırtılmasına bağlı iç ve dış kanamaya bağlı ölüm' olarak açıkladı. Kurt, ailesinin şikâyeti üzerine, 1994 yılında, 15 asker hakkında 'İşkence yapmak suretiyle adam öldürmek', 'İştirak etmekten' ömür boyu hapis istemiyle dava açıldı. Dava 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Ancak sanıklar asker olduğu için dosya 7'nci Ko-

lordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne gönderildi. Askerlerin görevden ayrılmasıyla dosya yeniden ağır ceza mahkemesine döndü. Mahkemeler arası uyumsuzluk durumu yıllarca sürdü. Son olarak Diyarbakır 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan karar duruşmasına, tutuksuz yargılanan 15 sanık katılmazken, Abdulkadir Kurt'un oğlu Mustafa Kurt ile avukatı ve bazı sanık avukatları katıldı. Duruşmada, savcı mütaalasında üsteğmen Salih Üner'in, 'İşkence yapma suretiyle adam öldürme' suçundan ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına, diğer sanıkların ise beraatine karar verilmemesi talep etti. Mahkemede sanık Salih Üner Rambo lakaplı kişinin kendisi olduğunu kabul etti. Mahkeme Salih Üner'i, 'eziyet çektilerinden kasten öldürme' suçundan ağırlaştırılmış ömür boyu hapis istemiyle dava açıldı. Dava 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Ancak sanıklar asker olduğu için dosya 7'nci Ko-

bas etme konusundaki çabaları, olay nedeniyle pişman olduğuna ilişkin bir halinin görülmemesi nedeniyle indirim uygulanmasına yer olmadığını da kararlaştırdı. Mahkeme diğer sanıkların yöneltilen suçlu işledikleri sabit olmadığı gerekçesiyle beraatlarına karar verdi. İşkenceyle öldürüldüğü belirtilen Kurt'un oğlu Mustafa Kurt, diğer askerlerin de cezalandırılmalarını gerektiğini belirterek, davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'ne taşıyacaklarını söyledi. Mahkemenin verdiği karar değerlendiren sanık avukatı Mehmet Bozkurt, davanın zaman aşımına uğrama ihtimali bulunduğu gerekçesi ile dönemin diğer komutanlarının da yargılanması için davayı temyiz etmeyeceklerini söyledi. Dönemin diğer komutanlarının da olayda rolü olduğunu belirten Bozkurt, "Eğer davanın zaman aşımından düşme durumu olmasaydı, kesinlikle davayı temyiz ettirirdik" dedi.

Şüpheli asker ölümleri devam ediyor

Konya'nın Cihanbeyli ilçesine bağlı Yeniceoba (Incow) köyü nüfusuna kayıtlı Vural Erginkan'ın 21 Ekim 2010'da akşam saat 16.00 sıralarında askerliğini yaptığı Hakkari'de nöbet tuttuğu sırada "intihar" ettiği ileri sürüldü.

Vural Erginkan'ın ölüm haberi Yeniceoba Karakol Komutanı tarafından aileye bildirildi. Kürt kökenli olan Erginkan'ın terhisine 6 gün kala gerçekleşen bu ölüm, akıllara 'son yıllarda artan şüpheli asker ölümlerinden biri mi?' sorusunu getirdi. Hakkari'den ölüm haberini alan Erginkan ailesi, bu ölümün sıradan bir ölüm olmadığını düşündüklerini, oğullarının çok sıkıntı içinde olduğunu bildiklerini belirttiler. Kürt kökenli bir aileden gelen Erginkan'ın ölümü, intihardan ziyade bir cinayet şüphesi uyandırmaktadır. Erginkan ailesi olayın cinayet olma olasılığının yüksek olduğunu, kendilerine Vural'ın nöbet sırasında kendisini vurarak intihar ettiği yönünde bir bilgi verildiğini belirtti. Terhisine 6 gün kala bir askerlin intihar etmesinin mümkün olmadığını belirten aile, bu açıklamanın inandırıcılıktan uzak olduğunu belirtti.

Erginkan ailesi yaptığı açıklamada, "Vural'la yaptığımız telefon konuşmalarında bazı askerlerin ve komutanların kendisine baskı yaptığını anlatmıştı. Çok sıkıntılı günler yaşıyordu. Baskı altındaydı. Bizim çocuğumuzu öldürdüler. Bu olayın peşini bırakmayacağız" dedi. BDP Milletvekili Hamit Geylani, Vural Erginkan'ın ölümüyle ilgili mecliste Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın cevaplaması için bir soru önergesi verdi. Önergede Vural Erginkan'ın ölümü hakkında ailesine hiçbir somut açıklama yapılmadığına ve Erginkan'ın intihar ettiğine dair hala şüpheler bulunduğu dikkat çekildi. Komutanlık bünyesinde yapılan otopsinin kabul edilmesinin de ayrıca sorgulanması gerektiği belirtildi.

Hakkari'de devlet köylüleri taradı

Hakkari'nin Şemdinli İlçesine bağlı Ortaklar (Besosin) Köyü'ne baskın düzenleyen Jandarma, köylüleri kurşun yağmuruna tuttu. Açılan ateş sırasında evine gitmekte olan 18 yaşındaki İzzet Demir, kalçasına isabet eden kurşunla yaralandı. Federal Kürdistan Bölgesi sınırında yer alan Ortaklar (Besosin) Köyü, askerler tarafından, köye kaçak mazot getirildiği iddiasıyla basıldı. Ortaklar Jandarma Karakolu'ndan gelen askerlerle köylüler arasında çıkan tartışma sonrası, askerler tarafından köylülerin üzerine rastgele ateş edildi. İzzet Demir adlı köylü, kalçasından vuruldu. Yaralanan Demir, köylüler tarafından araçla Şemdinli Devlet Hastanesi'ne getirildi. Olay sırasında köyde gergin anlar yaşandı. Köyde halka karşı terör estiren askerlerin Demir'i vurduktan sonra zırhlı araç içerisinde darp ettikleri görgü tanıklarından ifade edildi.

İzzet Demir hastanede ziyaretçi akınına uğradı

İzzet Demir askerler tarafından yaralı halde darpedildiği sırada, köylüler tarafından askerlerin elinden alınarak hastaneye götürüldü. Jandarma tarafından vurulan İzzet Demir hastanede ziyaretçi akınına uğradı. BDP İlçe Başkanı Reşit Erbaş vurulan köylüyü ziyaret edenler arasındaydı. İlk müdahale yapılan Demir, daha sonra Yüksekova Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Demir'in durumunun iyi olduğu bildirildi. BDP Milletvekili Hamit Geylani, Şemdinli'nin Ortaklar Köyü'nde yaşanan bu olayla ilgili Meclis'te Tayyip Erdoğan'ın yanıtlaması için bir soru önergesi verdi. Geylani önergede, Demir'in Ortaklar jandarma Karakolu'ndan gelen askerler tarafından vurulup zırhlı araç içerisinde darp edildiğini, Demir'in köylüler tarafından hastaneye götürüldüğünü söyledi. Olayın bir an önce araştırılarak aydınlatılması gerektiğine değinen Geylani, sorumlular hakkında yasal işlem yapılması gerektiğini belirtti.

Aynur Çamalan işe iade davasını kazandı

4 Şubat 2010'da düzenlenen TEKEK işçileriyle dayanışma eylemine katıldığı için 13 yıldır çalıştığı TÜBİTAK'tan atılan Aynur Çamalan açtığı işe iade davasını kazandı.

TEKEK işçilerine destek verdiği için TÜBİTAK tarafından işine son verilen Aynur Çamalan, 7 aydır yürüttüğü direniş ve hukuki mücadele sonucunda

işe iade davasını kazandı. Ankara 17. İş Mahkemesi'nde görülen davanın karar duruşmasında mahkeme, geriye dönük haklarıyla birlikte (maaş ve sigorta primleri) işe iade edilmesi yönünde karar verdi.

Konuya ilişkin TÜBİTAK önünde bir açıklama yapan Aynur Çamalan sürecin hukuki boyutlarına

ve 228 günlük direnişine dair vurgular yaptı. Hukuki sürecin, gelen destekler ve fiili direnişle kazanılmış olduğuna değinen Çamalan, bu kazanımın işçi sınıfının bir kazanımı olduğunu ifade etti.

Doğru kanallarda örgütlenirsek kazanırız

Örgütlü mücadelenin önemini dile getiren Çama-

lan, "İşçi sınıfının bir neferi olarak verdiğim mücadelem için ilk aşamasını kazanmış bulunuyorum" dedi.

Sınıf dayanışmasına dikkat çektiği açıklama da Çamalan, şu ifadelerde bulundu: "TEKEK işçilerine destek verdiğim için, sınıf dayanışması yaptığım için, sendikal faaliyet yürüttüğüm için, duyarlı bir

insan, ayakta duran bir kadın ve anne olduğum için işten atıldım. İşçi ve emekçiler ancak bir araya gelerek ve doğru kanallarda örgütlenerek kazanabilirler."

Çamalan, fiili olarak işe dönene kadar mücadeleye devam edeceğini vurgulayarak, açıklamayı sonlandırdı.

Devlet, Kürt işçileri potansiyel suçlu olarak görüyor

Bursa'da yaşanan sel felaketi sonrası mağdur olan Kürt işçilere kimse yardım etmiyor. Karadeniz Bölgesi'nde yaşanan ırkçı saldırılara, bir yenisi de Bursa'da eklendi. Yenişehir Kaymakamı'nın "Eğer size yardım edersek sürekli kalırsınız. Buradan hiçbir zaman gitmezsiniz" dediği öğrenildi

Bursa'nın Yenişehir ilçesi Çardaklı köyünde yaşayan 1500 Kürt işçinin yaralanmış sarılması bir yana, onları kimse arayıp sormuyor. Diyarbakır, Urfa, Antep, Mardin ve Şırnak'tan gelen işçiler, zor şartlar altında yaşamalarını sürdürmeye çalışıyor.

Yaşanan sel felaketi sonrası bütün eşyanın kullanılamaz halde olduğunu belirten işçiler, elektrik ve su olmadan yaşamak zorunda kaldıklarını söylediler.

Çadırlarda 6 aydır yaşayan işçilerden Ali Karataş, "2 ay daha Bursa'da kalacağız. Ürün toplamak için burada kalmak zorundayız. Bulduğumuz yerin mülteci kampından farkı yok. Bizler 20 TL yevmiye alıyoruz. Ancak Bursa merkezden gelen işçilere 35 TL veriliyor. Kürt olduğumuz için köy okulunda ayrımcılığa tabi tutuluyoruz. Çocuklarımızı okula gönderemeyiz durumdayız" dedi. Okulda öğrencilere "Kürt istemiyoruz", "Kürtleri sevmiyoruz" biçiminde sloganlar atılıyor diyen Karataş sözlerine şöyle devam etti: "Tanım sezonu bo-

yunca fasulye, domates, biber ve patlıcan gibi sebze toprak için genellikle gençler geliyor. Köy kahvehanesine gittikleri zaman hakaretlere uğruyorlar, istedikleri gibi gezemiyorlar. Gençlerimize sürekli laf atılıyor. Aşağılayıcı sözler söyleyip saldırıyorlar. Daha önceden de bu tür olayları yaşadığımız için artık gençlerimiz kahvehanelere ve gezmeye gitmiyorlar. Her yıl Bursa'ya geldiğimiz zaman ilk önce jandarma bizi karşıyor. Kimliklerimizin fotokopisi alınıp GBT işlemi yapıldıktan sonra çalışmamıza izin veriliyor. Kaymakamlıktan yardım talebinde bulduk ama 'size yardım edersek buraya yerleşirsiniz' şeklinde cevaplar verdiler" dedi.

Mevsimlik işçilere yapılan bu uygulamaların son yıllarda iyice yaygınlaşması, Kürt işçileri endişelendiren bir boyuta gelmiş bulunuyor. ırkçı saldırıların giderek boyutlanması, yalnızca Kürt oldukları için potansiyel suçlu ilan edilen bu insanların yaşam hakları gasp ediliyor.

Mutaş işçilerinin buruk zaferi

KOCAELİ- Sendikalı oldukları için işten atılan, kıdem tazminatları ve işe iade talepleri kabul edilmediği için Gebze, Mutaş Demir-Çelik Fabrikası'nı işgal eden 25 işçinin eylemi, üçüncü günün ardından sona erdi. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube'sinin yaptığı açıklamaya göre işçilerin taleplerinin kısmen kabul edilmesiyle birlikte eylem son verirken, eylemlerin bundan sonra da devam edeceği bildirildi.

Polis işverenin emrinde

Sendika hakkı ve iş tazminatlarının ödenmesi için fabrikada zincirli işgal eylemi başlatan Mutaş Demir Çelik işçilerine destek vermek için fabrika kapısı önünde toplanan sendikacılar ve işçi aileleri polislin gazlı saldırısına maruz kalmıştı. Polislin yoğun bir abluka uyguladığı fabrika kapısında yaşanan olaylar sırasında yaklaşık 10 kişi yaralanmıştı. Direnen işçilere yemek ve su götürülmesini engelleyen ve işçileri yalnızlaştırmaya çalışan kolluk güçlerinin ikinci saldırısı ise akşam saatlerinde gerçekleşmişti. Yaşanan

saldırıların ardından ise fabrika çatısına çıkarak polislin tavrını protesto eden işçilerin aileleri, çadır kurarak, gece fabrika önünde bekledi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Genel Sekreter Tayfun Görgün ise fabrika önüne gelerek destek verdi.

İşe iadeye red

Edinilen bilgilere göre, Süleyman Çelebi önce fabrikadaki işçilerle daha sonra ise Gebze Kaymakamı aracılığı ile Mutaş işvereni ile bir görüşme gerçekleştirdi. Yapılan görüşmeler sonucunda, kıdem tazminatı talepleri kabul edildi. Bu gelişmeler üzerine işçiler 04:00 sularında işgal eylemlerini sonlandırarak, fabrikadan ayrıldı. İşçiler hakkında yasal işlem yapılmaması için de işveren ve güvenlik güçleriyle anlaşmaya varıldığı bildirilirken, işçilerin yeniden işe dönebilmeleri konusunda anlaşma sağlanmadı. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, işgal eyleminin sona erdiğini ancak işçilerin fabrika önündeki eylemlerine devam edeceklerini duyurdu.

Munzur AŞ işçileri haklarını istiyor

DERSİM- Munzur A.Ş. işçileri, örgütlenme, sendikal haklar ve daha iyi koşullarda insanca bir ücret talebiyle eylem yaptı. Dersim'in Ovacık ilçesinde bulunan Munzur A.Ş. işçileri daha iyi koşullarda çalışmak ve demokratik haklarını almak için eylem yaptı. Belediye binası önünde toplanan kitle "Sendika hakkımız engellenemez", "Sözleşme hakkımız söke söke alınmaz" sloganları eşliğinde çarşı meydanına yürüyüş düzenledi.

Çarşı meydanına ulaşan kitle burada bir basın açıklaması yaparak taleplerini ve tepkilerini dile getirdi. Munzur A.Ş. çalışanları adına açıklamayı okuyan Cemil Dokur, altı aylık süreci özetleyerek, şirket yönetiminin tavrını eleştirerek haklarını almaya kadar, demokratik haklarını kullanacaklarını dile getirdi. Dokur, "Bizler altı yıldır varlığını sürdüren işletmenin her koşulda üretiminin yapılmasını sağladık, gün geldi her türlü fedakarlığı gösterdik, gün geldi karşılık beklemeden çalıştık. Bizler fabrikanın var olma-

sında emeği geçen ve halen fabrikanın varlığını sürdürmesi için elinden gelen çabayı gösteren işçiler olarak sendika hakkımızın kabul edilmesi ve bir an önce sözleşmeyi oturtulmasını talep etmekteyiz" dedi.

Toplu iş sözleşmesinin altı aydır ertelendiğini ve şirket yönetiminin net bir tarih vermediğini belirten Dokur, "Bizler ne sadaka ne de üretmediğimiz bir şeyi talep etmiyoruz. Yıllardır emek verdiğimiz büyüttüğümüz, işletmenin içinde değerlerden pay istiyoruz. Bu aşgari olarak sağlanması ve güvence altına alınmasını talep ediyoruz. Munzur işletmesi yöneticiler sendikamızla bir an önce masaya oturmalı ve sorunu karşılıklı olarak çözmeli, demokratik hakkımız olan sendikamızla sözleşme imzalanmalıdır" şeklinde konuştu.

KESK, DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve EMEP, BDP, DHF, Ovacık Kültür Derneği'nin destek verdiği açıklama atılan sloganların ardından sona erdi.

Zonguldak'ta maden işçileri iş bıraktı

Zonguldak'ta Türkiye Taş Kömürü (TTK) Üzülmüş müessesesine bağlı maden ocağında çalışan işçiler maaşlarını alamadıkları için iş bırakma eylemi yaptı. Star İnşaat ve Ticaret AŞ'ye bağlı taşeron firmada çalışan maden işçileri, maaşlarını düzensiz aldıkları ve kesinti yapıldığı gerekçesiyle iş bıraktı.

Üretim öncesi galeri açma ve taban sürme hazırlık işlemlerinde çalışan 140 maden işçisi TTK Üzülmüş müessesinde taşeron firmaya bağlı olarak çalışıyor. Firmanın maaşlarını çok geç ve düzensiz yatırdığı, maaşlarında kesinti olduğu gerekçesiyle bir günlük iş

bırakma eylemi yapan maden işçileri, ayrıca iki yıldır maaşlarına zam yapılmadığını söylediler.

TTK Karadon müessesinde meydana gelen patlama sonrası sadece iki ay düzenli maaş aldıklarını, sonrasında ise aynı düzensizliğin devam ettiğini, yeni maaşlarını da Kurban Bayramında alacaklarını duyurdu. Üretim üzerine iş bırakma eylemi yaptıklarını ifade eden işçiler, maaşlarına ilişkin bir düzenleme yapılmazsa eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Hatırlanacağı üzere TTK'ya bağlı Karadon müessesinde meydana gelen patlama da 30 kişi yaşamını yitirmişti.

Devrimci olan gerçeğin kendisidir

MERSİN- Baskı ve sömürünün her geçen gün artması, ezilenleri her geçen gün yoksulluğa mahkum etmektedir. Yeni Demokratik Sendikal Birlik (YDSB), bu sömürü furyasının devam ettiği süreçte, alışlagelmiş bir sendikal hareket gerçekliği yanında küçüğe olsa olumlu bir adım olarak görülmektedir. Gücünü sınıftan ve onun haklı ve meşru mücadelesinden alan YDSB, Mersin'de düzenlediği etkinliklerle, mevcut sistemin kar çarkları arasına sıkıştırılmaya çalışılan toplumun çeşitli kesimleriyle bir araya geldi.

24 Ekim günü yapılan etkinliğe Ömer Leventoğlu da katıldı. Ömer Leventoğlu'nun mevsimlik tarım işçilerinin yaşamını aktardığı "Zaroken Axa Qelşi" (Çatlamış Toprağın Çocukları) adlı belgesel filminin gösterimi ile başlayan etkinlikte, katılımcılarla söyleşi yapıldı.

Söyleşiye başlarken Leventoğlu filmin konusuna dair bazı açıklamalar yaparak, filmin anlaşılmasına yardımcı olacak bazı ayrıntılara açıklık getirdi. Filmin seslendirmenin Kürtçe oluşu ve Türkçe alt yazılı olması izlemeyi biraz zor kıldıği için açıklama

gereği duyan Leventoğlu, mevsimlik tarım işçilerinin büyük bir çoğunluğunun Kürt olmasının, bunda önemli bir rolünün olduğuna da vurgu yaptı.

"Ben filmleri insanları 'rahatsız' etmek için yapıyorum"

Ardından filmi yapma aşamasında yaşanan zorlukları; olanaksızlıkları, acıları, mutlulukları, paylaşımları vb. özetledi. Tarım işçilerinin bir yıllık yaşamını anlatan Leventoğlu, bu filmi insanları "rahatsız etmek" için çektiğini belirtti. Ülkemizin acı gerçeklerini insanların dimağında bir kanal açarak

ve bu kanaldan akan suların Çukurova'da pamuk tarlalarına, Karadeniz'de fındık ağaçlarına hayat veren emeğin toplumsallaşması adına yapan Leventoğlu, eşitsizliğin, adaletsizliğin, sömürünün vb. hakim olduğu bir dünyada gerçekten "rahatsız" olunması gerektiğini belirterek "Ben filmleri insanları mutlu etmek için değil, rahatsız etmek için yapıyorum" dedi. Sömürünün hakim olduğu sistemde sanatın devrimci olmasının zorunluluğuna da değinen Leventoğlu, "Böylesi bir dünyada-sistemde sanat devrimci olmak zorundadır. Devrimci olan

gerçeğin kendisidir. Ben çabam oranında gerçekleri devrimci kamerada yansıtmaya çalıştım. Bu sebeple gerçekliğimiz üzücü ve rahatsız edicidir; rahatsız edebildimse ne mutlu bana!"

Leventoğlu'nun sunumunun ardından yapılan soru-cevap bölümünde de verimli tartışmalar yaşandı. Filmdeki karelerde emeğin sömürülüş biçimi, üretkenlerin ürettiklerine yabancılaştırılmasına, ihtiyaçlarından yoksun edilmesine ve birçok konuya değinilen söyleşide; ekonomiden siyasete, sattan mücadeleye birçok konuya değinildi.

Baş hekimden sendikal hakka ve cinsiyete saldırı

KOCAELİ- Sendikal olduğu için Nurten Toplu'yu işten atan Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekim Zekeriya İlçe diğer çalışan kadınlara yaptığı konuşmada ise cinsiyetçi ve saldırgan ifadeler kullanarak kadınlara "şükredin" dedi. Kadına yönelik şiddet uygulamalarının iş yaşamında da örnekleri her geçen gün artıyor. Kadınların büyük bir kısmının evlere hapsedildiği ülkemizde, çalışan kadınlar, özellikle sendikal olan kadınlar da patronların saldırıları ile evlerine ya da sendikası kölelik koşullarına mahkûm edilmeye çalışılı-

yorlar. Cinsiyetçi yaklaşımlarla birleşen sömürme güdüsü kadına işsizlik olarak dönüyor. Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yaşanan olay da bunun en yakın örneği durumunda. Nurten Toplu "sendikal faaliyet yürüttüğü" gerekçesi ile hastane yönetimi tarafından işten atıldı. DISK'e bağlı Dev-Sağlık-İş'te örgütlenen ve işyerinin sendika temsilciliğini yapan Topal, hastanede 4 Eylül günü yapılan ihalelerde işçilerin de görüşünün alınması için hastane yönetimine dilekçe verdi. Dilekçesini geri çekmesi için taşeron firma tarafından

tehdit edilen Topal, taşeron patronu ve hastane yönetiminin işbirliği nedeni ile işinden atıldı. Toplu'nun işten atılma gerekçesi olarak ise İş Kanunu'nun 25. Maddesi, "İşverenle uyumsuzluk" ifadesi gösterildi.

"Halinize şükredin"

Toplu'nun işten atılmasının ardından Dev-Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, TTB ve SES yetkililerinin görüşme talebini reddeden Hastane Başhekim İlçe, talebe, "Baş-

ka sefer belki" yanıtını verdi. İlçe'nin Toplu'yu işten attıktan sonra çalışan diğer işçilere aldığı toplantıda kadın işçilere yönelik kullandığı ifadeler ise İlçe'nin cinsiyetçiliğini ortaya koydu. Kadın işçilere yönelik İlçe'nin, "Halinize şükredin, dışarıdan, Rusya'dan gelen lise mezunu kadınlar buralarda 100-150 TL'ye neler yapıyor? Başka şekillerde para kazanıyorlar" dediği öğrenildi. İşten atılan Toplu, Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi aleyhine "işe iade" davası açtığını duyurdu.

'Fatmagül'ün suçu yok, biz onu Bihter sandık!'

SİBEL ÖZBUDUN

"Kadınların tarihi her şeyden önce baskı altına alınmışların tarihidir." [1]

"Birincisi kültür nedir? İkincisi kültür ile tecavüz tanımları yan yana kullanılabilir mi? Kullanıldığında ne gibi sorunlar yaşayabiliriz?" sorularına ilişkin kısaca şunlar ifade edilebilir.

"Tecavüz kültürü" kavramı son zamanlarda kimi kadın çevrelerinde revaçta bir kavram hâline geldi. Bu kavramla, sanırım tecavüzün anızı bir görüngü, rastlantısal bir (eril) şiddet patlaması olmadığı, "kültürel" bir boyutu olduğu, belki de belirli bir kültürel rasyonele dayandığı vurgulanmak isteniyor - anlaşılabilir bir vurgu...

Ama kavramın dinleyicide uyandırdığı algı bununla sınırlı kalmıyor. "Tecavüz kültürü" terimi, tecavüzün kültürel bir boyutu olduğundansa, bizzatıhi kültürel bir pratik olduğunun anlatılmak istendiği izlenimini veriyor. Benim itirazım ise, tam da buna.

Bence sorun, "kültür" kavramının hatalı kullanımından kaynaklanıyor. Aslına bakarsanız, bu da anlaşılabilir bir şey. Kısacası "Kültür", bu terime sahip olan bütün dillerde, yeryüzünün en muğlak, en ikircimli kavramlarından birine gönderme yapan bir sözcük. Bir yandan bir topluluğun yaşam tarzı, coğrafya ve toplumsal çevrelerine uyarlanma stratejilerinin bütünü, kişilik sistemi, çevreyi, deneyimlerini, yaşamlarını anlamlandırmalarına yardımcı olan kolektif zihinsel şablonlar, bir topluluğu bir arada tutan değer ve anlam sistemleri vb. toplum bilimsel (dilerseniz bunlara "antropolojik" diyelim) tanımlar var.

Diğer yanda, daha çok muhafazakar çevrelerde ve popüler katmanlarda, halk kitlelerinde okunduğu hâliyle, "örf ve adetler, gelenekler, değerler, ataların yolu" vb. gibi daha yalın, kestirmeci (ve kimi zaman lince dek varan yaptırıcı bir güce sahip) bir yorumu var.

Ya da entelektüel kesimler ve/veya aydınlar arasında "yüksek kültür" olarak anlaşılma, rafine estetik, entelektüel yeti ve beğeniler, birikime gönderme yapan versiyonundan söz edilebilir.

"Mikrop kültürü", "agrikültür/tanım", "kültür-fizik" gibi kullanımlarındansa hiç söz etmiyorum. Bu tanımların zaman zaman birbirine karşıt olarak kullanıldığı, hatta bu karşı(t)laşmalardan yıkıcı sonuçlar türeyebileceği de biliniyor. Bunun en yakın (ve kısacası çarpıcı) örneği, Tophane'deki sergilere yönelen saldırıların her iki tarafın da "kültür" adına hareket ettiklerini düşünmeleriydi. Galerî sahipleri, sanatçılar ve sanatseverler, görelî geri bir mahalle halkını "kültür" ve "sanat" ile tanıştırmak için gürurunu taşıyan, mahalleli ise, kendi "yaşam tarzları" (örfleri, adetleri, gelenekleri vb.), yani "kültür"lerini koruma adına, [bu konuda aslı bir rol oynadığı kanısında olduğum "kentsel rant" meselesini şimdilik bir yana bırakarak] "dışarıdan gelen" (yabancı, "zümpe", "entel-dante")...lere saldırmaktaydı...

Dediğim gibi, "kültür" fazla geniş, fazla muğlak, hatta zıt anlamlar yüklenilen bir kavram.

Ben, "tecavüz kültürü" tanımlamasına karşı çıkarken,

kültürün "antropolojik" anlamından hareket ediyorum. Tanımlar bu alanda da muhtelif olsa bile, en azından belli bir tutarlılık gösterir; benim tanımım ise, en kestirme hâliyle, "uzun bir tarihsel kesitte bir arada yaşayan ve ortak geçim stratejileri izleyen bir insan topluluğunun süreç içerisinde paylaşıp hale geldiği zihinsel yönelimler" gibi özetlenebilir. Hiç kuşkusuz, herhangi bir kültürü paylaşan hiç bir topluluk, homojen değildir, her topluluk bünyesinde farklı ve çelişik, hatta çatışkılı kesimleri, sınıfları, yaş ve cinsiyet gruplarını... vb. barındırır; bu çatışkılar kültürde de ifadesini -örtük ya da açık biçimlerde bulacaktır.

Şimdi, böylesi bir "kültür" tanımından kalkındığınız, yani kavramı antropolojik içerimleriyle kullandığınızda, "tecavüz kültürü" (ya da aynı ölçüde yaygın olduğunu gördüğümüz "linç kültürü", "şiddet kültürü", vb.) gibi kavramlar, anlamsızlaşacaktır. "Tecavüz" (ya da linç, vb.) gibi edimleri kendi başına normal, olağan, sıradan, olması gereken vb. sayan bir toplum yoktur, benim bildiğim kadıyla. Çünkü her toplum, (kendini yeniden üretmesinin temeli olarak) erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkiyi belirli bir istikrar temelinde sürdürülebilir kılacak aygıtları geliştirmek durumundadır; tecavüz ise bu istikrarın imhasıdır... Bu anlamda bir "tecavüz kültürü"nden söz etmek, bir yanılgıdır.

Ancak bu, tecavüzün kültürel boyutları olmadığı anlamına gelmez. Evet, tecavüzün bir kültürel işlevi vardır: pek çok sınıflı toplumda iktidar ilişkilerinin biçimlendiricisi ve payandalayıcısı olan bir kültürel biçimlenişin, ataerkinin (dilerseniz "ataerkil kültür" diyebiliriz buna...) sürdürümünün bir aygıtıdır tecavüz (ve dayak, ve hatta kadın cinayetleri)... Bir "had bildirme" aracıdır; sınırı şaşırmış, ataerkinin kendisini yerleştirdiği konuma rıza göstermeyen, kendisine dayatılan sınırları itiraz eden kadınlara verilen kolektif, eril bir ceza... Ya da savaşta yenik düşen tarafı, kadınların bedenleri üzerinden onursuzlaştırma, teslim alma hareketi...

Bilirsiniz, bu toplumda tecavüz, genellikle normlara uyan (evinin kadını, bir erkeğin "namusu", normlara uygun giyinen, geceleri sokaklara çıkmayan, içki içmeyen, flört etmeyen, kocasının, babasının, ağabeylerinin sözünden çıkmayan...) kadınlara değil, sınırları zorlayan, ihlâl eden "aykırı" kadınlara yönelik bir ceza ya da ceza tehdididir. Şiddet ya da tecavüz, hatta salt tecavüz tehdidinin varlığı, kadınlar üzerindeki eril denetimin bir aracıdır. Bir başka deyişle, ataerkinin kendini sürdürüm araçlarından bir tanesidir. Bunu, en iyi, Ankaragücü Kasımpaşa mağında bir ağızdan haykıran erkek topluluğu, kantlamaktadır: "Fatmagül'ün suçu yok, biz onu Bihter sandık!..." [2]

28 Eylül 2010 17:51:30, Ankara.

NOTLAR

[*] Günlük, 10 Ekim 2010...

[1] Andree Michel.

[2] Murat Emir Eren, "Fatmagül'ün Suçu: İstismar", Pazar Sabah, 26 Eylül 2010, s. 17.

"Fatmagül'ün Suçu Ne?" dizisine karşı kampanya

Kadınlar "Fatmagül'ün Suçu Ne?" dizisinin yayından kaldırılması için kampanya başlattı. Adana Kadın Platformu üyeleri "tecavüzü meşrulaştırdığı" gerekçesi ile Kanal D'de yayınlanan "Fatmagül'ün Suçu Ne?" adlı dizinin yayından kaldırılması için kampanya başlattılar. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü kapsamında çalışmalar başlatan Kadın Platformu Kültür Sokağı'nda stant açtı. "Tecavüze sessiz kalma, bu suça ortak olma" yazılı pankart açan kadınlar, "kadına yönelik cinsel şiddet ve aşağılamayı" meşrulaştırdığı gerekçesiyle "Fatmagül'ün Suçu Ne?" adlı dizinin yayından kaldırılmasını istedi.

Poyrazoğlu ve Haber Türk'e suç duyurusu

Adana'nın yanı sıra İzmir'de de kadınlar, tecavüzü meşrulaştıran diziyi tepki gösterirken, "Fatmagül'ün Suçu Ne?" adlı dizinin kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığı yeniden ürettiği gerekçesi ile kaldırılmasını talep ettiler. Kadınlar aynı zamanda bir program nedeniyle Haber Türk televizyonu ve program yapımcısı Ali Poyrazoğlu hakkında da suç duyurusunda bulundular. Haber Türk'te yayınlanan skecin tecavüzle dalga geçtiğini ifade eden kadınlar, Bayraklı'daki İzmir Adliyesi'nden, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na iletmek üzere suç duyurusu dilekçesi verdiler. Kadınlar ayrıca "Fatmagül'ü şişme kadın" haberi nedeniyle Şok, "Fatmagül'ün donu" başlıklı haber için de Haber Türk gazetelerinden şikâyetçi oldular.

Kadınlar dilekçelerinde Haber Türk ve Şok gazetelerinin "halkın bir kısmını cinsiyeti nedeniyle aşağılama" ve "suça tahrik" suçlarından yargılanmalarını istedikler. Suç duyurusu sırasında Avukat Nazan Sakallı, "Fatmagül'ün Suçu Ne?" dizisinin kadın oyuncularla kadın yönetmenine de seslenerek şöyle konuştu: "Sizin ürettiğiniz bir televizyon yapımının, reyting uğruna, topluma bu şekilde servis edilmesine, aşağılanmasına tepki göstermenizi bekliyoruz. Sizin de sesinizi sesimizin yanında duymak istiyoruz."

Polisin kaçırma girişimi protesto edildi

İSTANBUL- Yeni Demokrat Kadın örgütü üyesi kadınlar, üyeleri Deniz Gülünay'ın polis tarafından kaçırılmak istenmesini protesto ettiler. Kadınlar özellikle devrimci kadınlara yönelik kaçırma, taciz ve tecavüz uygulamalarında bulunan polisleri teşhir ederken, Gülünay'ın annesi "Sıra kızımda mı?" diye sordu...

14 Ekim Perşembe günü evinin yakınlarında polislerce kaçırılmak istenen Deniz Gülünay'a yönelik saldırı YDK'lı kadınlar ve çeşitli devrimci, demokratik kurumların katılımı ile Taksim Tramvay Duracağı'nda gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi. "Kadına yönelik şiddete hayır" pankartının açıldığı eylemde sık sık, "Tacize karşı suskun değil öfkeli, yalnız değil örgütlüyüz", "Tacizci polis hesap verecek" sloganları atıldı. Demokratik Kadın Hareketi, Partizan, EHP, TUYAB'ın da destek veren kurumlar arasında bulunduğu eylemde YDK adına basın açıklamasını Songül Araç yaptı. Gülünay'ın 14 Ekim günü evine giderken araçlı polisler tarafından takip edildiğini, daha sonra ise kaçırılmaya çalışıldığını hatırlatan Araç, "Erkek egemen düzenin kadını 'eli hamurlu' ve evine hapseden an-

layışına karşı sokağa çıkan örgütlü kadının, bu eril düzene karşı örgütlenmesine tahammül edemeyen devletin kolluk kuvvetleri, düzenli olarak taciz saldırısıyla kadını 'evine geri göndermeye' çalışmaktadır." dedi. Geçmişte de YDK ve diğer devrimci demokratik kadın örgütlerinin üyelerine yönelik gerçekleştirilen kaçırma, taciz ve tecavüz girişimlerinin hatırlatıldığı açıklamada bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağı vurgusu yapıldı. Açıklamanın sonunda kadınlar, "Deniz Gülünay'ın bundan sonra başına gelecek herhangi bir olaydan Emniyet Müdürlüğü ve Valilik sorumlu olacaktır" uyarısında bulundular.

Babam, eşim... Sıra kızımda mı?

Gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından söz alan Deniz Gülünay'ın annesi Birsan Gülünay, gözaltında kayıplara dikkat çekerek şöyle konuştu: "Eşim Hasan Gülünay kaçırılarak gözaltına alındı. Kızım da kaybedilmek isteniyor. Kızımın bu saldırıya, bu taciz politikasına sessiz kalmayacağız. Eşim, babam kaybedildi, şimdi sıra kızım da mı soruyorum..."

Cinayetler ne zaman duracak?

İSTANBUL- Birçok kez suç duyurusunda bulunmasına rağmen herhangi bir korumaya alınmayan BES üyesinin öldürülmesi kadınlar tarafından protesto edildi. Kızının eski erkek arkadaşı Gazi Baltacı tarafından sürekli tehdit edilen Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi Necla Yıldız, Baltacı tarafından 17 yerinden bıçaklanarak katledilmişti. Ankara Adliyesi önünde bir araya gelen Ankara Kadın Platformu üyeleri cinayeti protesto ettiler. Yıldız'ın mesai arkadaşlarının da katıldığı eylemde kadınlar adına basın açıklamasını BES üyesi Sevil Yılmaz yaptı. Yılmaz cinayete tepki göstererek, "Arkamızda bulunan adliye binasında görev yapan

Necla'yı bu yargı sistemi nasıl olupta katiline adeta teslim etmiştir, bunu kendimize bile izah edemiyoruz" dedi. Ülkemizde kadınların can güvenliğinin olmadığına, kadın cinayetlerine karşı hiçbir önlemin alınmadığına dikkat çeken Yılmaz, şunları dile getirdi: "Artık yeter. Merak ediyoruz kadınların öldürülmesi, ne zaman bu ülkeyi yönetenler için bir sorun haline gelecek? Kadın ve Aile Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ı, bir mensubunu kaybetmiş olan Adalet Bakanının en küçük bir açıklama bile yapmamış olması ile bunu daha iyi anlıyoruz."

Tasfiyecilik tehdidi politik olarak mücadelenin baş hedefidir!

Proleter Devrimci Sınıf Tavrı İle Tasfiyeciliğin Püskürtülmesi Görevdir!

Tasfiye bir niteliğin başka bir niteliğe, bir sürecin başka bir sürece, bir sistem, bir çelişme, bir tarz, bir biçim, bir yapı veya bir olgunun, temel spesifikleri ve çehresiyle başka bir hale veya farklı bir özelliğe evrilmesi ya da dönüştürülmesi pratiği olarak tanımlanmış bir eylemdir. Tasfiye hareketi bir nevi "silip-süpürme" konseptine tekabül eder. Tasfiyeye maruz kalan fenomen, tüm tipik özellikleri ile en belirgin karakteristiklerinden arınarak veya arındırılarak başka bir hale veya farklı bir özelliğe dönüşür. Öz ve biçimle birlikte amaç ile hedefler değişir; bir süreçten başka bir sürece geçilerek yeni bir dönem açılmış olur. Tasfiye bir yapının örgütsel-pratik varlığının ortadan kaldırılması veya ideolojik-politik-örgütsel ilkelereki niteliğinin değiştirilmesi anlamına gelir.

Tasfiyecilik ise, tasfiye eyleminin yürütülmesi için oluşturulan aşamalı tasfiyenin henüz tamamlanmamış olan ama yaşanan aktif evresidir. Tasfiyecilik, tasfiyenin gerçekleşmesi doğrultusunda başlamış olan gelişme veya tasfiyenin gerçekleştirilmesi emeli ile başlatılmış olan girişim ya da süreçtir. Tasfiyecilikte tasfiyeye tabi tutulan yapının temel argümanları ile tüm doğa ve mizacı erozyona uğrar. Hedef fiziksel-örgütsel varlığı tüm değerleriyle bitirmek ya da bu varlığı ideolojik-politik özüne yabancılaştırmak usulüyle öldürmektir.

Tasfiye ile tasfiyecilik kavramlarını bu biçimde ayırtmak iki kavramın farklı şeyler olduğu anlamına gelmez. Bilakis ikisi de bir ve aynıdır, kopmaz şekilde bir bütünü oluştururlar. O halde ayırtma yapmanın anlamı nedir? Ayırtma ihtiyacı şundan gereklidir. Biri tamamlanmış haldir, diğeri ise henüz tamamlanmamış haldir. Tasfiye durumu tamamlanmış olan yerde tasfiye olmuş halin tanımlanması buna göre yapılır, ama tasfiyeci yola girmiş olan durumda ise tanımlamayı buna göre yapmak gerekmektedir. Bu da bizim tespit ettiğimiz bu haller karşısında mücadele tutum ve yaklaşımımızın net olmasını veya muhtevasını belirler ya da belirlemede önem kazanır. İşte iki kavram arasında ayırtma yapmanın lüzumu bundan gereklidir. Dolayısıyla, tasfiyecilik gerçekleşmiş ise, tasfiye tamamlanmış demektir ve burada söz konusu olan yapıya yaklaşım ve ona karşı ideolojik mücadelemizi buna uygun yaparız. Ama tasfiye tamamlanmamış ise, yani salt tasfiyecilik eğilim gündemdeyse, işte bu durumda söz konusu yapıya buna uygun yaklaşır ve ideolojik mücadelemizi, ilişkilerimizi vb buna uygun düzenleriz. Şayet doğru tespit ve ayırtma yapılmamış ise, mücadele yöntemi ve ilişkilerde de hatalara düşmek kaçınılmazdır. Doğru tahlilde bulunup somut durumu doğru tespit etmek, doğru siyaset ve taktiklerin geliştirilmesi için vazgeçilmezdir.

Bu ayırtmayı yapmanın başka bir önemi de şudur. Tasfiyeci olunmadığı halde, yapılarda veya yapılara bağlı kişilerde tasfiyeciliğe hizmet eden bir çok davranış, alışkanlık ve eğilim gündeme gelmektedir. Bu, dışımızdaki tasfiyeci akımın-rüzgânın bizlere yansması veya bizler üzerindeki etkisidir. Dolayısıyla, tasfiyeci olunmadan da tasfiyeciliğe hizmet eden davranışlarımızı idrak edilip önlenmesi için söz konusu ayırtma gereklidir. Yani tasfiyeci olmadığımız halde-tasfiyeciliğe karşı çıktığımız halde, bir çok davranış, tutum ve tavrımızla objektif olarak tasfiyeciliğin ekmeğine yağ sürmekteyiz bu hatalarımız oramında. O halde tasfiyeciliğe karşı çıkışı sözden çıkıp uygulamaya da dökmeliyiz. Bilinçsiz ve yarım-yamalak bir karşı çıkış yerine, daha bilinçli ve bütünlüklü bir karşı çıkışa-sağlam bir duruşa sahip olmalıyız. Daha açık ifadeyle söylesek; devrimci görevleri yürütmeme, devrimci örgütlenme ve faaliyette bulunmayı reddederek objektif olarak tasfiyeciliğin parçası veya destekçisi durumuna düşmüş oluyoruz. Eğer bu tutumumuzun da tasfiyecilik veya tasfiyeye hizmet olduğunu görürsek ve bu anlamda da ayırtırsak o zaman tasfiyeciliğe karşı daha etkin ve sağlam bir duruş sergilemiş oluruz. Maalesef bir çok devrimci, bilerek ya da bilmeyerek tasfiyeciliğe hizmet etmektedir, yaşam tarzı, davranış ve alışkanlıklarıyla. Ki, tasfiyeciliğe karşı

Devrim ancak devrim için çalışanlara el sallayabilir, durup bekleyenlere değil. O gün geldiğinde geride kalmış bir mağçubiyetimiz olmamalıdır. Bunun için en zor koşullar altında savaşmayı özümsemeli, içselleştirerek pratikleştirmeliyiz.

mücadelede bu nokta küçümsenemeyecek kadar önemli bir zaaf noktasını oluşturmaktadır. Bu bizlerin önüne şunu koyar; tasfiyecilikle aramıza net çizgiler çekerek devrimci mücadelede daha bilinçli, daha kararlı bir mücadele pratiği geliştirme görevini, devrimci ilke ve politikalarda daha etkin bir profil ortaya koymamızı gerektirir. Bir ayağımız devrimde, öteki ayağımız düzende durarak tasfiyeciliğe karşı mücadele edemeyeceğimiz gibi, devrimci savaşı da yükseltmeyiz. Kısacası, kendimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini görerek onları sona erdirmeye kadar yılmak, tutarlı bir çizgi tesis etmeliyiz. Devrimi kendimizden başlatma sözü lafız değil, derin bir gerçektir. Tasfiyecilik ile devrimcilik ikileminde eğri duran tavrımızda keskin düzeltmeye girerek, tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi kendi üzerimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini yıkmaya başlayarak yürütmeliyiz. Kendimizdeki tasfiyeciyanları kovmadan dış tasfiyeciliğe karşı güçlü mücadele yürütülemez.

Her türlü ideolojik ve fiziksel saldırıya karşı MLM bilimi ile donanım

Tasfiye ve tasfiyecilik tartışmasında altı çizilmesi gereken meselelerden biri, bunun ikili biçimde gerçekleştiğidir. Biri direkmen fiziksel saldırıdır ki, bunda askeri-polisiye saldırılarıyla hedeflenen yanları örgütsel yapısı ve varlığının imhası gerçekleştirilir. Bu, düşmanın stratejik yönelimlerle açık kaba fiziksel saldırı, katliam, tutuklama gibi faşist uygulamalara girişmesi ile gerçekleştirilen biçimdir. İkincisi, aynı düşmanın faşist saldırılarıyla sonuç alamayacağı anlamı taşıyan düşmanın bu saldırılarına paralel olarak hedeflenen yapıyı ideolojik-politik-kültürel vb değerlerine yönelik aynı argümanlarda geliştirdiği daha sinsî saldırı biçimidir ki, bu sinsîliği itibarıyla daha tehlikelidir. İki saldırı durumunda da politik uyanıklılık ve öngörünün elden bırakılmaması, devrimci tavır ve ilkelere bağlılıkla sağlam duruş sergilemek gerekli ve belirleyici yeteneklerdir. Fiziksel tasfiye girişimlerinin başarısız kalıp sonuç alınmadığı tüm tarihsel tecrübeler kanıtlamaktadır. En ağır düşman darbeleri veya alınan yenilgilere karşın devrimci ve komünist yapıların toparlanarak ayağa kalktığı ve hatta yenilgilerini doğru tecrübe ettiği durumlarda daha güçlü ayağa kalktığı bilinmektedir. Bunun tersine, ideolojik-politik çizgi ve kökleri itibarıyla tasfiye olan ya da tasfiyeciliği yaşayan

yapıların, devrimci pozisyonlarını koruyamayarak devrimci nitelikten çıktıkları ve gerici düzene yamanıp düzen içinde yer edindikleri izlenmiş olan bir realitedir. Tasfiyecilik genel bir problem olmakla birlikte, devrimci hareketi tehdit eden ortak bir sorun ve aktüel bir tehlike durumundadır. Tasfiye veya tasfiyecilik tehlikesi tehdit aşamasında seyretmektedir. Bunda komünist ve devrimci hareketin örgütsel yetmezlikleri önemli bir yer tutmaktadır. Ne var ki, daha da önemli olan ya da örgütsel yetmezliklere yol açan temel ideolojik-siyasi dokudur. İdeolojik-siyasi çizgide taşınan zayıflık ve kınımlar, örgütsel güçsüzlüğü koşullamakla birlikte, tasfiyeciliğin dümenine girmenin de kaynağını oluşturur ana öğedir. İdeolojik çizgideki sağlamlık, tasfiyeciliğin önündeki en gerçek benttir. Ama buradaki zayıflık tasfiyeciliğin dümen sularına yelken açmanın belirleyici zeminidir. Tasfiyeciliğin en tehlikeli ve en kalıcı olanının ideolojik tasfiyecilik olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla tasfiyeciliğe karşı tayin edici olan örgütsel güç değil, ideolojik güçtür.

MLM ideolojik değerler üzerinde yükselmemeyen, bu temeller üzerinde yürümeyen her güç, burjuva ideolojik saldırılar karşısında sarsılmaya ve tasfiyeciliğin pençelerine düşmeye mahkumdur. İdeolojik çizgi tayin edicidir. Politik-örgütsel biçim ya da güç, ideolojik içerikle uyum halindeyse güvenilir, sağlam ve sarsılmazdır. Ama ideolojik zemin kaygan ise, güçlü bir siyasal doğrultu tesis edilemez, sağlam bir örgütsel yapı ve pratik güç korunamaz. Yani sağlam ideolojik öz güdümünde gelişmeyen pratik güç nihai başarıya ulaşmadan çözülmekten kurtulamaz. Elbette örgütsel yenilgi ve başarısızlıklarda taktik politika ve siyasetler belirleyici rol oynayabilirler. Ancak bu yenilgi ve zayıflıkların geçici ve taktik önemde olduğu, dönüştürülmesinin mümkün ve tamamen olanaklı olduğu açıktır. Fakat ideolojik zemin çürüklüğünden doğan yenilgi ya da tasfiyeci dönüşümlerin böyle olmadığı, bilakis geri dönülmez kadar köklü, derin ve stratejik süreçler olduğu, bir o kadar da nitel dönüşümler olduğu inkar edilemez-unutulamaz. Ki, tasfiyecilik daha çok bu dönemeçte anlam kazanır.

Liberal virüslü sağ tasfiyeci ve reformist saldırılara karşı uyanık olunmalıdır

İşte coğrafyamız devrimci hareketine mu-

çeriği ulusal hareketin hakim sınıflarla uzlaşmalar siyaseti temelinde tasfiyeciliğe girmesinin belirleyici özelliğidir.

MLM ideolojisi tayin edicidir

Açıktır ki, ideolojik minderde sağlam durmayan veya oradan beslenmeyen, bura ilkelereyle biçimlenmeyen en büyük kuvvet bile kof ve stratejik olarak yenilir olan güçtür. İdeolojik çizgi zemininde yere sağlam basmak esastır. Tersi durumda görelî gelişmelerin esiri olmak, formel güce tapmak, reel gelişmelerin kuyruğuna takılarak savrulmak, köksüz kuru yapraklar gibi dökülmek kaçınılmazdır. Karamsarlığın döveninde hırpalanıp un ufak olmak, gel-gitler içinde moral bozukluğuyla "ruhsal" çöküntüye maruz kalmak kaçınılmazdır. Çaresiz elem içinde tasfiyeciliği sırtlayarak eğilmek kaçınılmazdır...

İdeolojinin tayin ediciliği belirlemesine itiraz etmek yersizdir, fakat bunun her şey için yeterli olmadığını söylemek doğrudur. İdeolojide berrak, ilkelimizde net olduğumuz kadar, strateji ve taktiklerimizde de gerekli yeteneği sergilememiz, örgütsel pratikte de nitelikli bir duruş ortaya koymamız şarttır. İdeoloji ve ilkelimize bağlı olarak yaratıcı, özverili ve tutarlı bir sosyal pratik çizgisi izlememiz zorunludur. Aksi halde ideolojik çizgi ve ilkelerin gerçek yaşamda yeşertilmesi tasavvur edilemez. İdeoloji, teori ve ilkel kendiliğindedir somut-pratik bir gelişme kaydetmezler. Bunun için belirli bir strateji ve bu strateji güdümünde taktik siyasetler ve araçlar vasıtasıyla ideolojik-teorik doğruların ya da ilkelerin hayata geçirilmesi şarttır. Teorinin maddi güce dönüştürülmesi, onun somut gelişmeler şahsında somut politikalara dökülmesi, yani pratik biçimlere dönüştürülmesi gereklidir. Özcesi, tasfiyeciliğin boş çıkarılarak devrimin geliştirilmesi; somut şartlarımızda silahlı mücadele ve onun şartlarımızdaki ifadesi-esas biçimi olan gerilla savaşının geliştirilerek yükseltilmesini gerektirmektedir. Devrimci duruş keskin koptuşa belirmek, öne çıkararak tasfiyeci kuşatmaya çalım atmak durumundadır. Tasfiyeci rüzgar kapsamlı bir dalga olarak geliştirilmekte-gelişmektedir. Devrimci hareket tehdit altında olup büyük bir sınavın eşliğindedir. Komünistler bu duruma kayıtsız kalamazlar. Hakim sınıflar tarafından döşenen karanlık dönem atlantılması, aşılması ve yirtılmasında, komünistlerin görev ve sorumluluğu belirleyici, yükümlülükleri ise ağırdır. Bunda devrimci eylem ve savaşın geliştirilmesi esasen, ideolojik cepheye mücadelenin etkin olarak yürütülmesi komünist sorumluluğun diğer önemli parçasıdır.

Tüm bunların yanında, saflarımıza yansıyan tasfiyeci etkilere karşı uyanık olmak ve gerekli uyarıcılığı sağlayarak saflarımızı sağlamlaştırmak, her bakımdan güçlendirmek es geçilemez önemli görevlerdendir. Bunun için ideolojik-siyasi çalışmaların yoğunlaştırılması, parti politika ve kararların hayata geçirilmesi önemsenerek yerine getirilmelidir. Süreç devrimci eylem ve devrimci savaşın büyütülmesini talep etmektedir. Daha fazla militanlaşmak günün ihtiyacıdır. Bilinir ki, sürükleyici öncü fonksiyon büyük bedeller ve emeklerle ağır süreçlerde ön açıcı etkiler gösterebilir. Ağır bedellerle pahasına sürecin aşılması öncelikle komünistlerin görevidir.

Kitlelerle bütünleşmek bugün daha fazla gereklidir. Dolayısıyla her vesileyle kitlelere gitmeli, yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütülmelidir. Gerektiğinde bir tek kişiyi dahi devrime katmak için peşine koşulmalıdır. Gerektiğinde uyku uyumadan eylemden eyleme koşulmalıdır. Gerektiğinde kitlelerin önünde çatışarak düşülmelidir. Gerektiğinde duraksamadan savaşa koşulmalıdır. Uygun şartlar için hazırlanmalıdır; şartları doğduğunda cepheye koşulmalıdır. Kaybedilecek tek bir anımızın olmadığı bilinmelidir. Çalışma tarzımızı her bakımdan ve gerçek anlamıyla planlamalı, bilinçli yoğunlaşmaya çıkarmalıyız.

Devrim ancak devrim için çalışanlara el sallayabilir, durup bekleyenlere değil. O gün geldiğinde geride kalmış bir mağçubiyetimiz olmamalıdır. Bunun için en zor koşullar altında savaşmayı özümsemeli, içselleştirerek pratikleştirmeliyiz.

Tunceli Üniversitesi öğrencileri barınma hakkı için sokağa çıktı

DERSİM- DGH, YDG, SGD ve Gençlik Federasyonu aktivistleri bir araya gelerek, Tunceli Üniversitesi'nde okuyan öğrencilerin barınma hakları için basın açıklaması yaptı. Üniversite rektörlüğü önünde toplanan öğrenciler atıkların sloganlarla üniversite yönetimini protesto ettiler. Kurumlar adına basın açıklamasını yapan Yusuf Selvi,

"Devlet ihtiyacı olan her öğrencinin barınma sorununu çözmek zorundadır" dedi. Selvi açıklamanın devamında şu ifadelere yer verdi: "Tunceli Üniversitesi, kuruluşundan bu yana bilimsel, akademik bir saha olmaktan çok; okumaya gelen biz öğrencilere sorun kaynağı olmuştur. Hiçbir altyapı çalışması yapılmadan öğretime başlanması

beraberinde bir çok sorunu getirmiştir. Yaşadığımız en yıkıcı sorunlardan biri de barınma sorunudur. Devlet ihtiyacı olan her öğrencinin barınma sorununu çözmek zorundadır. Fakat bu durumda devlet biz öğrencilere adeta, başımızın çaresine bakın diyor, sokağa atıyor. Eğitimi ticarileştiren, öğrenciyi müşteri gibi gören bir devletin bizim

barınma sorunumuza da daha farklı yaklaşması beklenebilir. Devlet öğrencilerin barınma sorunlarını çözmeyecek yoksul halk çocuklarını tarikat yurtlarına, evlerine yönlendirmektedir. Çünkü gerici tarikatların öğrencilere sağladığı olanaklar, normal gelirli bir ailenin karşılayabileceği düzeyden çok daha yüksektir."

Üniversitelerde genelge sonrası baskılar arttı

Öğrenci gençliğin eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelesinin önündeki en gerici engellerden biri olan, 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrası kurulan YÖK'ün 28. kuruluş yıldönümü 6 Kasım yaklaşırken, üniversitelerde saldırılar artarak devam ediyor.

Üniversitelerde kazanılmış haklara saldırı, öğrencilerin söz, eylem, örgütlenme haklarına tahammül edemeyen YÖK, yayınladığı 13 maddelik genelgeyi hayata geçirmeye başladı. Üniversitelerde polisler yer tesis edilmesinden, okulda açılan stant faaliyetlerine kadar bir dizi yasağı barındıran YÖK genelgesi, üniversiteli öğrencilerin tepkilerini arttırdı.

YÖK tarafından polislerin üniversite kampüslerine girmesine yönelik yaptığı son düzenlemeyle beraber, üniversitelerde saldırılar da artmaya başladı. Öğrenci gençliğin devrimci dinamizmini engellemeye yönelik atılan bu adımlara karşı, bir çok üniversitede eylemler ve çeşitli çalışmalar yapılıyor. Hem yapılan bu çalışmalara, hem de çeşitli hak alma eylemlerine yönelik polis saldırılarına da artarak devam ediyor.

Denizli

Fen-Edebiyat Fakültesi önünde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere, yaklaşık 60 kişilik faşist bir grup saldırdı. Yaşanan saldırı sırasında az sayıda olan devrimcilerin karşı koyuşuyla sivil faşistler geri çekilmek zorunda kaldı. Devrimcilerin yapacağı eylemlerde, basın açıklamalarında her zaman hazır bulunan okul güvenliğinin ve sivil polislerin olayın bitiminden sonra ortaya çıkması saldırının işbirliği içinde gerçekleştiğini kanıtlar niteliğe.

Saldırı sonrası bir araya gelen öğrenciler "Polis, idare işbirliğiyle yapılan bu saldırılar, demokratik haklarımız için verdiğimiz meşru mücadeleyi engellemeye dönüktür. Bu tür saldırılar bizi yıldıramaz" diyerek anti-faşist mücadelenin birlikte yükseltilmesi çağrısında bulundular.

Hatay

Mustafa Kemal Üniversitesi yönetimi, geçen sene dönem başından itibaren başlayan ve yıl sonuna kadar devam eden faşist saldırıların faturasını; devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere keserek, soruşturma furyası başlattı.

MKÜ' de baskı yerine bilim üretilmelidir

Yaşanan bu olaya sessiz kalmayan MKÜ öğrencileri ve Antakya Emek ve Demokrasi Platformu ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Demokratik Gençlik Hareketi faaliyetçilerinin de katıldığı eylem, Eğitim - Sen önünde bir araya gelen kitlenin sloganlar atarak Ulus Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmesiyle başladı. Yürüyüş sırasında sık sık "Soruşturmalar gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz", "Eşit, parasız, anadilde eğitim", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "Öğrenci düşmanı rektör istemiyoruz" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında MKÜ'de bir süreden beridir, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere yönelik gerçekleşen saldırılara değinilerek "Anlaşılan Mustafa Kemal Üniversitesi yönetimi yönettikleri kurumun kışla olmadığını, üniversite olduğunu ayırmında değiller, ya da demokrat öğrencileri baskı altına alarak bilimsel, demokratik, özerk üniversite yerine medrese eğitimi yapmaya niyetliler. MKÜ'de yeni

öğretim yılının başlaması ile birlikte yirmiyeye yakın öğrenci hakkında sudan sebeplerle soruşturma açılmış ve bir kısım öğrenci hakkında uzaklaştırma cezası verilmiştir. Bu cezalar tamamen hukuk dışı ve baskı amaçlıdır. MKÜ yönetimi bu uygulamaya derhal son vererek bilim üreten bir kuruma yakışan bir tavır sergilemelidir" açıklaması yapıldı.

İstanbul

Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Yerleşkesi'nde Üniversitenin ve Kadın Özgürlüğü İçin Türbana Hayır yazılı afiş asan öğrencilerle, karşı görüşlü öğrenciler arasında gerginlik yaşandı. Okula gelen ve afişlerin indirilmesini isteyen çevik kuvvet ekipleri ile öğrenciler arasında arbede çıktı. Polisin cop ve biber gazı kullandığı olaylarda, 5 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı. Edinilen bilgiye göre, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde, üniversitelerde türbanın serbest olmasını protesto eden Öğrenci Kolektifi ile Türkiye Komünist Partisi üyesi bir grup öğrenci afiş asarak eylem yaptı. 'Üniversitenin ve Kadının Özgürlüğü İçin Türbana Hayır', 'Fermanları Yırt, Ayağa Kalk' yazılı afişler asan öğrencilerle, karşı görüşlü öğrenciler arasında tartışma çıktı. Kısa süreli yaşanan tartışma kavgaya dönüşürken, rektörlük tarafından okula çevik kuvvet ekibi çağrıldı. Okula gelen polis ekipleri, afişlerin indirilmesini istedi. Polisin bu isteğini reddeden öğrenciler, "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Üniversiteler sahip çık AKP'ye bırakma" sloganları attı. Bir süre öğrencilerle görüşen ve dağılmalarnı isteyen polis ekipleri, cop ve biber gazı ile

öğrencilere saldırdı. Saldırılarda 5 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı.

YTÜ'de 26 öğrenciye okula giriş yasağı

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde afiş asan öğrencilerle polis arasında yaşanan çatışma sonrası, üniversite yönetimi 28 öğrenciye okula giriş yasağı getirdi. Saldırılarda yaralanan, darp edilen, afişleri sökülen ilerciler, demokrat öğrencilere soruşturma açan okul yönetimi, "okulun güvenliği" ni bahane ederek, "soruşturma sonuçlanana kadar", bu öğrencilere "okula giriş yasağı" getirdiğini açıkladı. Öğrencilerin karara tepki göstermesi üzerine ise yasak kaldırıldı.

Liseliler, polis terörüne karşı yürüdü

Sangazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri, polis öğrenciler üzerindeki baskıyı yürüyüşle protesto ettiler. 22 Ekim günü Mehmetçik Lisesi önünde, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere hiçbir gerekçesi olmadan keyfi bir şekilde öğrencilere saldırı polislerin tutumu protesto edildi. Liseli DGH aktivist öğrencilerinin de içerisinde bulunduğu bir grup öğrenci Mehmetçik Lisesi önünde toplanarak, "Katil polis liseslerden defol", "Mehmetçik Lisesi direnişin simgesi", "İdare, polis işbirliğine son" sloganları atılarak Sangazi Cemevi'ne kadar yürüdüler. Cemevi önünde toplanan öğrenciler adına yapılan açıklamada, polis okulda yarattığı baskıya, yönetim polisle işbirliğine ve okul çıkışında polis keyfi olarak yaptığı aramalar teşhir edilerek, mücadele çağrısı yapıldı.

Hacettepe Üniversitesi öğrencileri "Beytepe'de polis istemiyoruz" dedi

Okulların açılmasıyla birlikte örgütlü halk güçlerine yönelik kapsamlı saldırılar polis-ÖGB-idare işbirliğiyle sürdürülmektedir. Diğer taraftan bu saldırılara karşı öğrencilerin tepkisi de büyüyor.

YÖK "özgür" ve "güvenlikli üniversite" sağlamaya çalışıyor

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde okulda politik faaliyet yürüten gençlik örgütlerinin okulların açıldığı dönemde açmak istedikleri standların rektörlük tarafından okula polis sokularak müdahalede bulunuldu. Bir hafta içinde okula iki defa polis çağırna rektörlük, Beytepe öğrencileri tarafından protesto edildi.

Polis dışarı, bilim içeri

Kampüs içerisinde bir araya gelen öğrenciler ve öğretim görevlileri rektörlük önüne yürüyerek, polis Beytepe'ye girişini protesto ettiler. Atılan sloganlarla özgür bir üniversite istediklerini ifade eden öğrenciler ve öğretim görevlileri yaptıkları açıklamada, YÖK'ün genelgesinin üniversitelerde kabul görmeyeceğini, bu uygulamalara karşı demokratik haklarına sahip çıkacaklarını vurguladılar. Eyleme Eğitim Sen Hacettepe şubesi ve SES emekçileri de katılarak destek verdi. Rektörlüğe yürüyüş esnasında sembolik bir masa hazırlayan öğrenciler, rektörlük önüne masayı bırakarak Rektör Uğur Erdener'in açılan standlara karşı tavrını bir kez daha protesto ettiler.

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

Emperyalizmin ve uşaklarının değil, Halk Savaşı'nın öznesi olun !

Referandum sonrasında iktidarda bulunan hakim sınıfların dönem temsilcisinin nispi moral kazandığı herkes tarafından aşikardır. Kimi çevreler, bu nispi moral durumunu sübjektivizm eleğinden geçirerek, referandumla birlikte AKP gericiğinin "haylice güçlendiği" yorumları arasında, şu "gerçeklikten" beslenmekteydi; hakim sınıfların emperyalizmden "bağımsız" hareket ediyor(!).. Hal böyle olunca, AKP'yi niyet dışı "bağımsız" ulusal siyaset izleyen, referandumda "bağımsız" bir ülkede yaşayan halkın desteğiyle, "durmak yok, yola devam" diyen bir anlayışa çıktıklarını alenen beyan ettiler. Yani AKP'nin varlık nedenini emperyalizmden ayrışık ele alan, onunla birlikte değerlendirmeyen "başarı" ve misyon biçimliliğine düşülmüştür. AKP'nin, CHP gericiğine karşı elde ettiği moral unsuru doğru olmakla birlikte, emperyalizm ve onun uluslararası yöneliminden ayrı düşünenler, doğal olarak ortaya çıkacak olan klikler arasındaki çatışmaya da ayrı önem biçmektedirler. Klikler arasında kaçınılmaz olarak vuku bulan mücadeleyi, kıymeti kendinden menkul "süreklilik teorisi" ile, "sol" cenahı, bir gericiğe karşı, diğer gericiğe yedekleme hatta ve hatta desteklemeye kadar götürüleceği bir çizgiye sürüklenmektedirler.

"Sol"cularımız "süreklilik teorisi" tartışma dursunlar, biz, hakim sınıfların, emperyalist efendilerinin emrettiği gibi, stratejik

sorunlarda nasıl ortaklaştıklarını, ortaklaşmanın da ötesinde, sınıf çıkarları gereği, birbirlerine nasıl kenetlendiğini de görmek teyiz. Şimdi bizim "sol"cularımızın bir yönüyle baktığı madalyon ters yüz etmeye çalışalım. Referandum sonrası türban-ergenekon-yargıtay üçgeninde çatışma içerisinde olan hakim sınıflar, ayrı bir tartışmada ortak gündem belirleyebilmiştir. Sürmüşletlerde 'tek tip askerlik' olarak verilen ve kliklerin karşılıklı diyaloglarından sonra 'eşit süreli askerlik' altında beyan edilen sürecin ikili yani bulunmaktadır. Bu ikili yanın iyi gözlenilmesi, hem ülkemiz üretim ilişkilerinin emperyalizme entegre-iç içe geçme durumunu sergileyecektir hem de burjuva ideolojisinin ezilen sınıflar içerisindeki yeniden üretimi iyi algılanabilecektir. Büyük Ortadoğu Projesi'nin sonucu olarak, bölgede emperyalist istikrarın sağlanabilmesi için, coğrafyanın Müslüman dokusundan kaynaklı, İsrail Siyonizmi'ni dışarda -tabi ki onu da dışlamayarak- yedek güç ortaya çıkarmak son derece önemlidir. Sadece kukla rejim görevini gören değil, aynı zamanda askeri görevleri de "dünya barışı" için fedakarcane mücadele yürüten mücahitlere de ihtiyaç vardı. TSK'nın NATO içerisindeki konumu ve usun zaman boyunca komünist, devrimci ve ulusal hareket karşı savaş içerisinde edindiği birikim, ABD çürümüşlüğüünün afet-

tivi önemi ortaya seriyordu. Amerikan ordusunun Irak'tan gönüllü rahatlığı ile çekilmesi, İran'a uygulanabilecek kontrol markaj için yeni bir ordunun tesisi kendisini dayatıyordu. İşte bu mirvalde, hareket ve vuruş kapasitesi hızlı ve güçlü olan, profesyonelleşmiş bir ordu yakıcılığı cereyan etmeye başladı. Hakim sınıflara emredildiği gibi, yeni tipte özelleştirilmiş savaş aygıtının inşasına başlanıldı. Ama bu başlangıç iddia edildiği gibi "süreklilik teorisi" babından değil, bilakis emperyalizmin can-nice iştahi, hakim sınıfların ise pastadan pay kapama yarış dahi- lindedir. Böylece hem uluslararası sermayenin ihtiyaçları yerine getirilecek, hem de bölgenin zengin yer altı kaynakları "korunarak" kırılmaları elde edilecektir. Bu tam da ülkemiz hakim sınıflarının iç dinamiğinden, özcesi sınıf niteliklerinden öte gelmektedir. Öyle ki, hakim sınıflar, adeta BOP'ne işaret ederek 'kritik ve hassas bölgelerde' görev yapacak olan "sınır birlikleri" oluşturma ve de 'hudut birlikleri karakollarını yeniden inşası' mesajını vererek -ki şu anda 15 karakol "ihtiyaca" hazır durumdadır- stratejik savaş aygıtı olma yolunda önemli adımlar atmaktadır. Yine profesyonel ordu tartışmalarında mevcut ordunun hantallığı ve hareket kapasitesinin darlığına işaret edilmektedir. Ekonomik açıdan ise haylice yük olan ama 'istenilen verimim' alınmadığı, hakim sınıflar tarafından hem fikir ol-

muş bir biçiminde savunulmaktadır. Geçtiğimiz hafta Koşaner tarafından bizzat verilen brifingte sürecin detayları verilmiş ve de 'son söz hükümetindir' açıklamasıyla birlikte, gerici klikler arasındaki çatışma gözler önüne serilmiştir. Mevcut gelişmelerin diğer bir yanında ise ideolojik bir hal bulunmaktadır. Asker ve yoklama kaçığının 1,5 milyon sınırına dayandığı ve düşük yoğunluklu savaş gerçekliğinden dolayı, ezilen sınıflar cephesinde ordunun "itibarını" kaybetmesi, hakim sınıflar nezdinde düşündürücü bir pozisyona varmıştır. Faşizmin parlamenter maskelisi bir rejimin hakim sürdüğü coğrafyamızda, gerici sınıflar için ordunun yeri başat bir sorundur. Ordu ile halk kitlelerini ezse dahi, militarizmin doğası gereği, ırkçı-milliyetçi yönelimi yoluyla, kendi sosyal tabanını daima yaratması gerekmektedir. Bahsi geçen sosyal tabanın yaratılması ise, burjuva faşist ideolojinin yeniden üretimiyle mümkündür. Bir yandan profesyonel bir savaş aygıtına dönüşürken, diğer yandan askerlik süresini azaltarak, halk kitleleri içerisinde daha "şirin" daha "halk düşünen" daha "vatan sever" bir ordu portresi çizilerek, sinsice ideolojik saldırı konsepti hayata geçirilmiştir. Tüm bu gelişmelerden çıkarmamız gereken sonuç şu olmalıdır. Hakim sınıflar, emperyalist projede yer alabilmek için, ülkenin reorganize sürecinde dönem olur çatışır ama dönem olur uzlaşır-

lar. Ordunun profesyonelleşme yönelimi, bu uzlaşma durumundan sadece bir tanesidir. Diğer yandan ise, genelde ezilen sınıflar ama özellikle halk gençliği, bu yeniden yapılandırma sürecinin ideolojik saldırısının merkezinden olurlar. Ordunun "itibarının" yükseltilmesi için "albenili", "dolgun maaşlı", "vatan aşkı" ile, ekonomik krizin yıpratıcı yüzlerce ve binlerce genç, bu ideolojik dönüşümün parçası olma olasılığındadır. Demokratik Halk İktidarı için sebatla ilerleyenler, halk gençliğinin gündemini oluşturan ve yoğunlaşacak bir seyir izleyen gerici militarist, emperyalist merkezli siyaseti teşhir etmesi, birinci derecede önemlidir. Saldırılar göğüslemek bir görev iken, diğer bir görevimiz olan ve stratejik anlamda sarılmamız gerektiğine bilimsel olarak kantladığımız Halk Savaşı'nı ve dolayısıyla bunun temel örgütlenme biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı'nı geliştirmek ve güçlendirmek elzemdir. Ancak alternatif devrimci iktidarı inşası için mücadeleye kenetlendikçe, ara görevler başarıya ulaşabilir. Bugün için, halk gençliği içerisinde dillendirmemiz gereken 'Emperyalizmin ve Uşaklarının Değil, Halk Savaşının Öznesi Olun' temel şiarı, bilimimizin özgün ve somutlaşmış sentezidir.

Haiti bu kez de kolera salgını ile gündemde

2010 yılının Ocak ayında dünya gündemi, Haiti'de meydana gelen büyük deprem ile belirlenmişti. Yaşanan bu depremde resmi rakamlara göre 250 bin kişi ölmüş, bir buçuk milyon kişi de evsiz kalmıştı. Burjuva-feodal medyanın günlerce manşetlerinden düşürmediği, büyük bir aymazlık ile timsah gözyaşları döküğü bu olay sonrası, Haiti halkının yaşadıkları hızla gündemden düşmüş, halk kendi 'kaderleri' ile baş başa bırakılmıştı.

Aradan geçen on aydan sonra, Haiti halkı yine bir 'dram' ile karşı karşıya. Yaşanan bu büyük deprem sonrası, depremin yol açtığı zararları gidermek için, hem Haiti devleti hem de her seferinde dünya halklarının ebedi dostları olduklarını iddia eden emperyalist AB, BM vb. kuruluşlar hiçbir şey yapmayarak, Haiti halkının oldukça kötü koşullarda yaşamasına neden oluyorlar.

Haiti'de yetkililer tarafından kolera ölen-

lerin sayısının 250'yi geçtiği, ülke çapında da üç bin kişinin virüse yakalandığı açıklandı. Yaşanan salgın sonrası, virüsün depremde evsiz kalanların kaldığı kamplara yayılması durumunda ölü sayısının binlere ulaşacağı tahmin ediliyor.

Hastanelerde yer kalmadı

Yaşanan salgının sebebi olarak temiz olmayan su ve yiyecekler gösteriliyor. Oldukça kötü

şartlarda yaşayan Haiti halkı, neredeyse iki-üç yılda bir bu tür vakalardan dolayı, ölümlerle karşı karşıya kalıyor. Son yaşanan kolera salgınında ölü sayısının bu kadar fazla olmasının sebebi olarakta, sağlıksız yaşam koşulları, oldukça sınırlı bir hizmet kapasitesine sahip olan hastanelerde yer olmaması, bir çok hastanın hastanelere ya hiç gidememesi, ya da koridor vb. yerlerde tedavi görmesi şeklinde açıklanıyor.

Dünyada her yıl on binlerce insan deprem, sel, salgın hastalıklar vb. sebeplerden dolayı ölüyor. Bu tür olaylarda ölümlerin haritasını çikarttığımızda,esasta emperyalist-kapitalist sistem tarafından sömürgeleştirilmiş ya da yarı-sömürge durumunda olan Afrika, Asya ve Ortadoğu coğrafyaları ile karşı karşıyayız. Gerçekli tedbirlerin alınmaması, kapitalizmin aşırı kar hırsı vb. sebepler bu tür ölümlerin artmasındaki başlıca etkenlerden bazıları.

Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor

Fransa son bir aydır grevlerle sarsılıyor. Hükümetin bütçe açıklarını gerekçe göstererek emeklilik yaşını 60'tan 62'ye çıkartan yasa tasarıını önce senatodan sonra meclisten geçirmesi, haftalara yayılan bir grev dalgası ve eylemler dizisi ile protesto edildi-ediliyor.

İşçi sendikalarının öncülüğünde, emeklilik yaş tasarıısına karşı milyonlarca emekçi sokaklara dökülerek protesto gösterileri düzenledi. CFDT, CFE/CGC, CFTC, CGT, FSU, UNSA sendikaları bir araya gelerek çeşitli tarihlere büyük çaplı grevlere imza attılar. Eylül ayı ile beraber yaşanan gündeme geldiği andan itibaren, emekçiler sokaklara çıkmaya başladı. 7 Eylül, 23 Eylül, 2 Ekim, 19 Ekim ve yaşanan Fransa Meclisi'nde onaylandığı 27 Ekim tarihlerinde milyonlarca emekçi sokaklara çıkarak yaşamı felç etti. Havayolları, petrol istasyonları, rafineriler, tren istasyonları başta olmak üzere birçok yerde lise ve üniversite öğrencilerinin de aktif katılım sağladığı eylemler gerçekleştirildi. Yaşanan bu grev dalgasına karşı Fransa hükümeti oldukça sert tedbirlere başvurarak gösterilerin önünü almaya çalışıyor. Yapılan eylemlerde birçok yerde polis ile

göstericiler arasında çatışmalar yaşandı.

Fransa'da hayatı durduran grev ve protestoların nedeni olan ve emeklilik yaşının 60'tan 62'ye çıkarılmasını öngören yasa tasarıını parlamentoda onaylandı. 233 milletvekili yasaya hayır derken, 336 parlamenter evet oyu kullandı. Böylece tasarı nihai olarak onaylanmış oldu. Sendikaların büyük tepkisini çeken yasa tasarıını, emeklilik yaşının 60'dan 62'ye çıkartılmasını ve tam emekli maaşını alma hakkı kazanılmasının 65'den 67'ye yükseltilmesini öngörüyor.

Eylemler devam edecek

Tasarıya karşı eylemler devam edecek. Sendika konfederasyonları ortak bir bildiri yayınlayarak halkı, Sarkozy'nin reformun son halini onaylayacağı 6 Kasım'da yeniden genel greve çağırıyor. Eylül ayının başından bu yana 6 genel grev örgütleyen sendikaların ortak bildirisinde işçi sendikaları alt örgütlerini eylemlere en geniş katılımı sağlama ve kamuoyu desteğini genişletmeye çağırıyor. Eylemliliklerin sürmesinden tümüyle hükümet ve onun uzlaşmaz tavrı ve provakatif tutumunun neden olduğu,

mevcut duruma baskıyla yanıt verilemeyeceği belirtiliyor.

Sosyal devlet olgusu çöküyor

Fransa'da zirve yapan ve tüm Avrupa'da yankı bulan grev ve eylemlilikler, gözleri bir kez daha 'yaşlı kıtaya' çevirdi. 1960'lı yılların sonu ile beraber, sosyalizm düşüncesinin yaygınlaşmasını ve halk içerisinde yaşam bulmasını engelleyen için 'sosyal devlet' olgusuna sarsılan Avrupa'daki bir çok ülke, eğitimden sağlığa dek uzayan bir çok alanda ücretsiz hizmet ve vatandaşlarının 'refah seviyesini' arttırma yollarına gitmişti. Yaptıkları bu düzenlemelerle burjuva demokrasisinin halk için oldukça makul bir sistem olduğunun propagandasını yapan kıta burjuvazisi, böylelikle kendi ülkelerinde geliştirebilecek olası devrim hareketlerinin de önüne geçeceklerini düşünüyorlardı. Söz konusu düzenlemelerle beraber 68 hareketi olarak bilinen ve Avrupa'da büyük yankı uyandıran eylemler bir nebze olsa dinmiş ve uzun yıllar boyunca, kıtada gırece bir 'sükunet ve huzur' ortamı yaşanmıştı. 1990'lı yıllarla beraber Sosyal Emperyalizmin yüzündeki maskeyi de yırtıp at-

ması ve son olarak Berlin Duvarı'nın yıkılması ile beraber, sosyal devlet olgusu da yerini neo-liberal politikalara bırakarak, büyük bedeller ödenip kazanılan her hak da teker teker geri alınmaya başlandı. Toptan bir saldırıyı göze alamayan kıta burjuvazisi, uzun yıllara yayılan bir saldırı konsepti geliştirdi. Son olarak 2008 yılında ABD merkezli yaşanan ekonomik kriz ile beraber, söz konusu saldırılarda doruk noktasına ulaşmış oldu. On yıllarca 'refah, huzur ve medeniyetin' beşiği olarak lanse edilen Avrupa, geline aşamada işsizliğin, hak gasplarının, gelir seviyesi düşüklüğünün en yoğun yaşandığı bölgelerden biri durumunda. Fransa ile ön plana çıkan saldırgan furyası ve buna karşı gelişen direnişler, Fransa'daki kadar ses getirmese de başta Yunanistan olmak üzere, Almanya, İngiltere, İspanya, İtalya ve daha bir çok Avrupa ülkesinde yaşam buluyor. Dünya genelinde ses getiren ve milyonlarca emekçiyi sokaklara döken söz konusu eylemlerin en büyük açmazı ise, ekonomik taleplerin ötesine geçmeyen ve uzun soluklu bir mücadele ufkundan yoksun olmasıdır.

Ezeli düşmanlıktan ebedi dostluğa 'Türk-Yunan' ilişkileri

Kuruluşundan itibaren düşman olarak ilan edilen ve sürekli tehdit algısı üzerinden anti-propagandası yapılan Yunanistan, gelinen süreçte T.C. için ebedi bir dost olma yolunda ilerliyor. Bir çok farklı konu dışında özellikle Ege Denizi üzerinde hakimiyet sağlamak siyaseti üzerinden sürekli bir rekabet içinde bulunan 'Türk-Yunan' ilişkileri son yıllarda karşılıklı atılan adımlarla yumuşamış, TC Başbakanı R.T. Erdoğan tarafından ekim ayı içerisinde yapılan son ziyaret sonrası oldukça sıcak bir hal almış gözüküyor. İç politikada açılımlarla, dış politikada ise komşularla sızır sorun söylemleri üzerinden hareket edeceği iddiasında olan TC, AKP eliyle Irak, İran ve Ermenistan'dan sonra, son olarak da Yunanistan ile bu politikalar ekseninde bir ilişki ağı içerisinde girmiş durumda.

Son birkaç yıl içerisinde hem başbakanlar düzeyinde hem de bakanlar düzeyinde karşılıklı olarak bir çok ziyaret gerçekleştirilmiş ve çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Yaşanan bu gelişmelere paralel olarak R.T. Erdoğan ve yanında bir çok bakan ile Yunanistan'a bir ziyaret gerçekleştirildi. İlk defa Yunanistan öncülüğünde yapılan Akdeniz İklim Değişikliği konferansına katılan Erdoğan, Konferans sonrası Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu ile beraber bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan basın toplantısında Erdoğan Yunanistan ile son dönemde geliştirdikleri ilişkilere atıfta bulunarak "Tabi son 1 yıl içinde 6 Türk bakan Yunanistan'a geldi, Yunanistan'dan da 4 bakan Türkiye'ye geldi. Dışişleri bakanlarımızın zaten sık sık buluştuğunu ifade etmek isterim. Bunlar da geleceğe bakışımızı, geleceğe yaklaşımımızı güven esaslı olarak artıran adımlardır. Bir taraftan Akdeniz'de iklim değişikliğini müzakere ederken, siyasi iklimin de bu kadar güzel olması bizi mutlu ediyor." dedi. Açıklamanın devamında, Mayıs ayında yapılan "Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Toplantısı" ve sonrasında imzalanan 22 anlaşmaya vurgu yapan Erdoğan, bu anlaşmaların ve iki ülke arasındaki ilişkinin geliştirilmesi için daha fazla çaba sarf edeceklerine vurgu yaptı. AB'ye üyelik sürecinde Yunanistan'ın yaptığı katkılarını önemine değinen Erdoğan sözlerini şöyle sürdürdü; "Şu anda Yunanistan'a doğal gaz veriyoruz. Ve 2015'e kadar da müşterek yaptığımız

çalışmayla Yunanistan-İtalya'yı kapsayan hattın bitirilmesi hedefleniyor. Bu noktada atığımız ve atacağımız adım, o da şudur; özellikle Kasım ayında Yunanistan'da yerel seçimler var. Bu seçimlerden sonra karşılıklı olarak bu ziyaretlerin devamı niteliğindedir. Önümüzde, Ankara'da karma ekonomik komisyon toplantıları var. Burada bir araya gelecekler. Türkiye-Yunanistan arasındaki ilişkilerin sağlam zeminde geleceğe güven esaslı olarak yürümeye devam edeceğini özellikle ifade etmek istiyorum"

"Terörle mücadele konusunu ele aldık"

Yunanistan ile siyasi, ekonomik, askeri, kültürel bir çok alanda işbirliği içerisinde olduklarını söyleyen Erdoğan, "terörle mücadele" konusunda da tam bir mutabakat içerisinde olduklarını vurgulayarak, sözlerine şöyle devam etti: "Yine terörle mücadele konusunu ele aldık ve bu konuda ortak müdahaleyi aramızda görüştük. Zaten bu konu sadece her iki ülkeyi ilgilendirmiyor, AB üyesi ülkeler terörle mücadelede Türkiye'deki terör örgütünü çok açık net ilan etmişlerdi. Yasal olmayan göç konusunu ele aldık. Burada ikili bir çalışmanın içine girmek suretiyle bunu nasıl engelleyebiliriz bunun tedbirlerini oluşturacağız. Bu noktada zaten aramızda herhangi bir sıkıntı yok. Çünkü müşterek çözmemiz gereken bir sorun."

Yeni saldırgan konseptine uygun adımlar atılıyor

Türk hakim sınıfları ve Yunanistan devleti arasında bu gelişmeler yaşanırken, buna paralel olarak Yunanistan tarafından Türkiye-Kuzey Kürdistan sınırına AB görevlilerinin konuşlandırılması talebi AB tarafından kabul edildi. Yine yapılan bu ziyaretin hemen sonrasında Yunanistan'da bulunan Lavrio mültiteci kampının sosyal yapıları kesildi. Yapılan bu saldırıya karşı ise kampta bulunan 272 mültiteci açık grevine başladı. Önümüzdeki dönemde iki ülke arasında yaşanan gelişmelere paralel olarak, özellikle Yunanistan'da bulunan göçmenlere yönelik ciddi saldırıların olacağı düşünülüyor. Türkiye-Kuzey Kürdistan üzerinden Avrupa'ya kaçak yollardan girenlerin yüzde 75'inin Yunanistan üzerinden geçtiği göz önüne alınırsa saldırıların boyutu da anlaşılır olacaktır.

YÖNELİM

KAZIM CIHAN

"Ez Livirim" I

Sultanların keyfi tercihi değil, ümetçi Osmanlı imparatorluğu dönemin tarihsel koşullarının ürünüydü. Bu askeri-feodal yapılanma, dünyada ki kapitalist sermaye gelişiminin söz konusu aşamasında devam edemezdi. Ulus-devletler ve buna yönelen ulusal hareketler, dünya koşullarının bir gerçeğiydi. İttihatçılar ve devamcısı Mustafa Kemal'in gayretlerine rağmen, imparatorluğu eski haliyle devam ettirmek mümkün değildi. Pozitivist Kemal, bunu çok iyi kavramıştı. Padişahı kurtarma müfettişliğinin yürüyemeyeceğini görmüş, sömürücü-egemenlerin hegemonyasının yeniden üretilmesinde, tarihin talep ettiği rolü üstlenmeye geçmişti. Ulus devletin iktisadi temeli olan kapitalizmin bu son derece az gelişmişlik ve bağımlılık ortamında, asker merkezli-tepeden inmece, stratejiye yöneldi. Bu yolla, tek ulus merkezli bir cumhuriyet projesi; diğer ulus-azınlık ve inançların inkarı ve imhasını içermek durumundaydı. Asimilasyon-tehcir-katliam ve soykırımlar batıcı komprador 'medeniyet' proje-

sinin sonuçlarıydı. İcraatçı Kemalist'lerin, kumanda merkezleri de emperyalistlerdir. Buna kızmak-yakınmak değil, tarihi gerçekler ve sonuçları ortaya çıkarmak, gerçek çözümler ortaya koymak durumundayız. Kaypakaya'nın yaptığı buydu. Öğretilmiş resmi ideoloji, tarih ve bilinci yıkan bir yeni çıkıştı o!.. Bu sadece politik değil, bir zihniyet-köklü toplumsal bir kültür devrimiydi. Kültür devrimin ürünü olan parti; sahneye yine büyük bir kültür devrimiyle çıkıyordu. Dün, kelimesi bile bahis konusu edilmeyen Kürt ve tabulaştırılmış Kemalizm vb. meselelerde, sürdürülemez statükoyu, egemen sistemi yürütür kılmak gayesiyle tartışır hale gelmiş egemenlerin karşısına, hak ve talepleri reformist perspektif-halkçı burjuva demokratizm ufkunu aşamayan savlarla çıkmak, devrimsiz bir sözde "kurtulma" (!!) hastalığıdır. "Yetmez ama evet"çiler ile "hayır"çıların değişik sermaye bloklarının temsilcisi olan, Yeşil ve asker-yargı bürokrasinin, yani AKP ve CHP-MHP kliklerinin objektif olarak stepneci haline ge-

tirilmelerinin temelinde, reformist teori ve siyaset yatmaktadır. "Artık oyuna gelmeyeceğiz" sözlerine rağmen, izlenen siyaset ve yürütülen pratikle, özellikle Kemalîst harekete yönelik yaklaşımla Kürt ulusal hareketi de reformist çizgiden kopmamaktadır. Türk egemen sınıflarının-özel savaş hükümetinin "koruyucu hekimlik-önleyici tedbirler" belirlemesiyle gayet açık ifade ettiği "görüşmeler" bir strateji haline getirilmiş, Kürt ulusal hareketi'de tehlikelere açık durumdadır. Yıpranmış-yürüyemez durumdaki eski sistemin, günün ihtiyaçlarına göre, "imam"lı-"cemaat"lı yeniden tanzimini burjuva reformizmi; "demokratik dönüşüm" olarak sunmaktadır. Emperyalist-liberal sözde "sol" teorisyenstratejisyenler yardımıyla PKK'ye karşı AKP Kürtçülüğü ile de tasfiyecilik yol almaya çalışmaktadır. Cins-ulus-sınıf eşitsizliklerinin temeline yönelmeyen, "pozitif ayrımcılık-empati-kardeşlik" gibi söylemlerle yol alan egemen sistem ile biçimsel demokrasicilerin, burjuva demokratizmlerine karşı,

ayırım çizgisi, sınıfsız bir topluluğun proletarya ve emekçilerin iktidarını devrimci savaşla tesis edecek devrimdir!.. İktidar bilincidir!.. Bu bilincin en asgari hedefi işçi-köylü konseylerinin demokrasisidir. Devrim onlar adına değil, doğrudan onların eseri ise devletleri de, bizzat onların olmalıdır. Burjuva yönelimle sözde çoğulculuk-seçim-kuvvetler ayrılığı gibi biçimsel demokrasi lapalarına, temsili demokrasi dedikleri işçi-köylü ve emekçileri söz-karar ve yönetmeden dışlatıp nesneleştirilen biçimlerine, "karnımız tok."

Sömürücü egemenlerin seçimi temsili parlamenter yönetim biçimleri de, darbeci faşist olanları da aynı ortak öze sahiptirler. Görev ve haklarını, oy verme, parti kurma hakkına sahip olarak görenler açısından gerçektende devrimden-devrimci savaştan söz etmeye gerek yok. Egemenlerin, dünyadaki koşullara bağlı şekillenmiş faşist yada başka böyle demokrasi ve cumhuriyetleri zaten vardır. Hayır! İşçiler-köylüler-emekçiler kendi konseyleri aracılı-

ğıyla (fabrika-mahalle-il-bölge-merkez) her alanda doğrudan iktidar istiyorlar. İyeticilerini kendilerinin seçecekleri ve her an denetleyip-geri çağırabilecekleri-özel hiçbir imtiyaz kutsamayacakları parti devleti değil, gerçekten kendi iktidarlarını istiyorlar. Hem "ulusal"cı denilen nasyonalist ve hem de neo-liberal emperyalist sözde "sol"dan köklü kopuşun referansı Maoizm'dir. Burjuva-feodal sistemin ihtiyaçlarına göre stabilize edilmiş basit malzemelerle düşünmek için, gerekli olan budur. Formel-hukuki eşitliklerin "gelecek" tasavvurları, şimdiki sistemden dizaynından öteye geçemez. Faşizm-dinci konformizme çekilen bu cıvalarla, Marksizm dört kökten devirme yönelimiyle bugünden meydana çıkarak, geleceğe yürüyebiliriz. Bunlar; bütün sınıf farklılıklarının ve bunların dayandığı üretim ilişkilerinin-bu temelde yükselen tüm toplumsal ilişkilerin ve bunlara tekabül eden tüm fikirlerin bir kez için değil sonuna kadar devrim göreviyle aşılması demektir.

Tecrit içerisinde tecrit ve direniş

Hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik devletin yürüttüğü teslim alma politikası içerisinde uyguladığı işkence metotları sistematik olarak devam ederken, bunun karşısında ise devrimci tutsakların, yaşamı ve direnişini büyütmeye mücadelesi de devam ediyor.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), Ekim ayı hak ihlalleri dosyasını kamuoyuyla paylaştı. Dosyada da hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin havalandırma haklarının gaspı, tutsak mektupları, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Eylül ayı hak ihlali raporu ve disiplin soruşturmaları yer alıyor.

Hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri

TUYAB tarafından hazırlanan hak ihlalleri arasında sistematik hale gelen telefon görüşmeleri sırasında isim ve soyadı tekmi gibi söylenmesinin dayatılması, elektriklerin kesilmesi, havalandırmanın geç açılması, hapishanede doktorun bulunmaması, mektup ve gazete gibi materyallerin verilmesi, tedavi sırasında askerin içeride bulunması ve kelepçelerin açılmaması, elektrik ücretlerinin tutsaklardan zorla gasp edilmesi yer alıyor. Ayrıca ihlaller arasında öne çıkan diğer başlıklar ise havalandırma haklarının gaspı, ziyaretçilerimiz ilk geldiklerinde "parmak izlerinin alınması", "fotoğrafının çekilmesi", "göz izinin alınması" fişlenmesi, hapishane içerisinde "A Takımı Müdahale Ekibi" olarak adlandırılan işkence timinin oluşturulması ve bunlarla hapishane içerisinde sürekli karşılaşılmaması, hücrelere keyfi biçimde "ani baskın" aramalarının yapılması oluyor.

Ömür boyu ziyaret ve iletişim yasağı

Dosya içerisinde öne çıkan diğer bir hak ihlali ise ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların, ağır tecrit koşullarına itiraz ettikleri için her gün disiplin soruşturmasına maruz kalıyor. Açılan soruşturmalarda tutsaklar 40 ay ziyaret ve 40 iletişim cezalarna çarptınıyor. Verilen cezaların bu hızla devam etmesi durumunda ise tutsaklar, ömür boyu ziyaret ve iletişim hakkından men edilecek. Özellikle ağırlaştırılmış müebbet tutsaklarına verilen toplam cezalar şöyle: Muzaffer Öztürk'e 32 ay ziyaret, 33 ay iletişim, Ali Gülmez'e 34 ay ziyaret, 20 ay iletişim, Ali Baba Arı'ya 34 ay ziyaret, 33 ay iletişim, Kemal Ayhan'a 32 ay ziyaret, 33

ay iletişim, Cihan Kaplan'a 25 ay ziyaret, 25 ay iletişim, Emin Alakuş'a 9 ay ziyaret, 8 ay iletişim cezaları verildi. Tekirdağ F tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ali Gülmez ve Muzaffer Öztürk, ağırlaştırılmış müebbet hapisine maruz kalanların yaşadığı baskıların yazdıkları ortak mektupla dile getiriyorlar.

İşte hapishanede iki devrimci tutsağın kaleminde yaşanan baskılar ve işkence uygulamalarının izleri: Ağırlaştırılmış müebbet için çıkartılan özel yasanın, insanca yaşam koşullarını olabildiğince daraltan ve ölene dek en ağır tecritle zulüm çemberine dönüştürülen özellikleri başlı başına çözülmesi gereken bir sorun iken, pratik uygulamasına hapishane yönetiminin 'keyfiyetine' bırakılması yaşatılacak zulmün kat be kat daha artacağından başka anlam taşımamaktadır. Gerek hapishane tarihi bakımından gerekse son yıllarda F Tiplerinde siyasi tutsaklara uygulanan baskı, şiddet, akla hayale gelmez yasaklar ve yaşamın her anını, 'tam tecrite' dönüştürmeye çalışan hapishane yönetimlerinden, iyi niyet beklenmeyeceğini, infaz rejiminin faşist özünün uygulanmasında tutarlı pratikleri olduğunu biliyoruz. Uygulamalar her ne kadar çeşitli hapishanelerde kısmi farklılıklar gösterse de esas olarak, bir devlet politikası olduğu açıktır.

Tek kişilik hücrelerin fiziki koşulları ve tek kişilik yaşam

Tuvalet olarak ayrılmış, kapalı ve kapısı olan bölüm hizasına yerleştirilen 2 metre boyunda bir ranza, hemen onun bitişiğinde pencere. Pencereden kalan kısım havalandırmaya açılan kapı. Ranza kenarından 75*75 cm'lik plastik bir masa ve sandalye... 1 saatlik havalandırma süresi, komşulara selam, gazete, top alışverişi, havalandırma temizliği, çamaşır asma-toplama vb... kalan saatte yan hücrede arkadaşımız varsa, onunla bu sınırlı zamanı paylaşma telaşı ile bitiverir! Her türlü olumsuz koşullarda dahi yaşam üretmeye çabalayan tutsaklar için, spor yapmanın zorunluluğuna inancı nedeniyle, sporda yapılmak zorundadır. Ne yazık ki, hücrede yapılacak. TV, masa, sandalye uygun yerlere çekilerek ancak belli hareketleri yapabileceğiniz bir buçuk m2 lik bir alan yaratırız. Tabi, havayı hesaplayarak!

Hava sorunu: güneşsizlik, nem, kokular

Havalandırmaya bakan pencerenin mimari yapısının rastgele yapıldığını düşünmek fazlaca saflık olacaktır. Kapı tarafındaki sabit pencere 42 cm'dir. Dolap tarafına gelen ise 29 cm ve bu küçük olan açılır-kapanır pencere bir karış bile açılmaz. Dolaba yaslanır. Ranza ile pencere ortasına özel olarak konmuştur dolap. Ranza tarafına 15-20 cm kaydırsa dahi rahat olabilecek pencere açılmasın istenmiştir herhalde! Yazın tutsaklar bu kapalı pencerenin camını komple çıkarırlar. İlkbahar ve son baharda iyidir. Tabi rüzgar var ise! Yok zaten rüzgar, hiçbir zaman püfür püfür esmez. Hem yüksek duvar, dar havalandırma nedeniyle rüzgar direk gelmez, havalandırmada daire çizer, hem de içeride sirkülasyon yapacak yeterli alan yoktur.

Hücrede tek kişilik yaşam ve etkileri

Siyasi ideolojik birikiminiz deneyiminiz ne olursa olsun; hücre tipi yaşam ile size dayatılan yaşamın ne kadar bilincinde olursanız olun, ne kadar çözümlerseniz çözümlerinizi, yaşamınızı "tek kişiliktir". Tek kişilik hücre yaşamında, ağırlaştırılmış müebbetlik gibi izole yaşamda olası olumsuzlukların ayrıntısına girmeden vurgulayalım, kendini yaşama, durağanlık, duygusallık, tepkisellik, tahammülsüzlük, tepkisizlik, alınganlık, duygusallık, sekteklik vb.

Güneşin, havanın, hareket alanının vs. yetersiz olduğu (aslında önemsiz düzeyde var olduğu, esasta olmadığı demek daha uygundur). "Yetersiz" ifadesi en hafif ifadedir. Maddi koşullar Azraile erken mesai çağını anlamına gelmektedir.

Tek kişilik hücreler, her hapishanenin (koşuş sistemleri de dahil) hücre cezası için yapılmıştır. Son yasa ile de en fazla hücrede yatış süresi 20 gün olarak belirlenmiştir. Yani açık ifade ile hapishane idaresine karşı ya da hapishane yaşamının de en ağır "disiplin suçu"(!) işlemiş tutsaklar için "en ağır ceza" çektirilmesi için yapılmış hücrelerdir. Bu en ağır cezaya karşın 1 saat havalandırma hakkı tanınmıştır. Bu durum genel olarak üzerinde durulmayan bir konudur. Oysa sorunların temelinde de bu vardır. Çünkü şu anda ağırlaştırılmış müebbetliklerin yaşadığı yer "bir defa en fazla 20 gün yatılabilecek" ikinci bir hücre cezası var ise, ara verilerek yatılacak yani en fazla 20 gün yaşa-

na bilecek hücrelerdir. Oysa ağırlaştırılmış müebbetlikler tpski disiplin cezası gibi (hatta ziyaret-telefon vb. sınırlaması ile) buradan ölene kadar tutulacaktır. Hücre cezalarına 20 günle sınırlayan yasa (daha önceleri 30 güne kadar çıkarılmış) bu hücrelerde 20 günden fazla yaşanamayacağı için çıkartılmış bir yasadır.

Sınıf mücadeleleri devam ettiği süreçte ağır müebbetlik mahpuslar hapishanelerde eksik olmayacaktır. 20'li yaşlarda hücreye alınan bir ağır müebbetlik, belki 50-60 yıl aynı olumsuz koşulları yaşayacaktır. Bunun toplumsal bilince dönüşmesi ve bir karşılık bulması zorunludur. Bugün burada, sadece hapishane idaresinin uygulayabileceği, kısmen "iyileştirme" sağlayabileceği talepler dile gelmektedir. Ancak asla yeterli değildir. Yazı içinde anlattığımız, ağır müebbetliklerin infaz rejimi, yasal anlamda düzeltilmesi için, ayrıca gündemleştirilip (siyasi çevreler, DKÖ'ler vb. ile) değiştirilmesi zorlanması gereken bir konudur.

Siyasi tutsaklar ölümün içerisinde yaşamı yeşertiyor

Devlet tarafından hapishanelerde sistematik olarak uygulanan işkence metotları ile tutsakların hapishane içerisinde yürüttükleri siyasi mücadeleyi boğmak istese de, bu ölümü şartları arasında devrimci tutsaklar yaşamı yeşertiyor.

Tecrit içerisinde tecrit politikasıyla devrimci tutsakların hem dışarıyla hem de bir birleriyle olan bağlarını koparıp yalnızlaştırmak isteyen devlete en güzel cevabı yine devrimci tutsaklar veriyor. İçeride tüm tecrit koşullarına rağmen büyük bir çabayla birbirleri ile olan bağlarını koparmayan devrimci tutsaklar devletin siyasi saldırılarına karşı ortak eylemlerle cevap veriyor. Herhangi bir saldırı girişiminde tecridin yalnızlaştırma politikasını parçalayan devrimci birbiriyle çeşitli kanallarla yoluyla iletişim kuran siyasi tutsaklar açık grevleriyle, toplu kapı dövmeyle ortak sloganlar atarak çıkardıkları güçlü sesle boğulmak istenen yoldaşlık nefesine soluk veriyorlar. Bir yandan tecrit içerisinde boğulmak istenen yaşamlarını büyük bir kararlılıkla siyasi mücadelenin hizmetine sunmaya devam eden siyasi tutsaklar, her şeyin yasaklandığı F tiplerinde sanatsal, edebi çalışmalarla direnme kültürünü devrimci üretimlerle bir üst seviyeye çıkartmaya devam ediyorlar.

Hapishanelerde yeni saldırı konsepti

Devrimci tutsaklara yönelik uygulanan baskı politikalarına yenileri eklenmeye devam ediyor. Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde baskı uygulamasını protesto eden tutsaklar işkenceden geçirilirken ağır müebbet devrimci tutsaklar ise artık havalandırmaya çıkartılmıyor.

Devrimci iradeyi, işkence politikaları ile teslim alabilmek için türlü türlü uygulamalar icat eden Türk devleti, yeni bir saldırı konseptini daha devreye soktu. Hapishanelerde yürüttüğü siyasi saldırılardan her seferinde yenilgiyle ayrılan Türk devleti, hapishanelerde uyguladığı işkence politikalarının dozunu artırarak yeni saldırılar başlattı. Son saldırının içeriği ise havalandırma "cezası" ile anlık hücre baskınları ile yapılan fiili işkence uygulaması.

Tekirdağ F Tipi'nde tutsaklara saldırı

Tekirdağ F tipi Cezaevi'nde son bir haftadır baskılar oldukça artmış durumda. Müebbet hapse mahkum edilen hükümlülere yönelik keyfi uygulamaları protesto eden tutsaklara, gardiyanların saldırması sonucu 7 tutsak yaralandı.

Tutsaklardan kapı dövme eylemi

Siyasi tutsaklar, tek kişilik hücrelerde tutulan tutsakların koşullarının düzeltilmesi ve baskıların son bulması için 14 Ekim'de eyleme geçtiler. Bu kapsamda her gün saat 11.00'de kapı dövme eylemi gerçekleştirilirken buna müdahale eden hapishane yönetimi tutsakların üzerine 'A Takımı' olarak bilinen işkenceci gardiyanları saldı. Gardiyanlar sopa ve coplarla tutsakları darp ederken bu saldırılar sonucunda 7 tutsak yaralandı. Yaralananlar ise tedavi olmaları engellenerek hücrelerinde tutuldular.

Fiili saldırının ardından koşullarda arama yapan hapishane yönetimi, tutsakların kitaplarına el koydu ve havalandırma kapılarını kapattı. Tutsaklar tüm baskılara rağmen eylemlerine devam edeceklerini dile getirdiler.

Baskılar protesto edildi

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), hapishanelerde artan hak gaspları ve tecrit saldırısına karşı, Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray meydanına bir yürüyüş gerçekleştirdi. 'Asmayıp beslenenlere uygulanan tecrit işkencesine izin vermeyelim' pankartının açıldığı yürüyüşte, sık sık "Devrimci irade teslim alınmaz", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganları atılarak Galatasaray meydanına gelindi.

TUYAB adına açıklamayı yapan Sema Gül, "Bir ülkenin gerçek yüzünü görmek istiyorsanız, o ülkenin hapishanelerine bakın. O ülkedeki insanların özgürlüklerinin, haklarının ne kadar olduğunu ayasızdır hapishaneler. Türkiye'nin gerçek yüzü de hapishanelerinde yaşananların aynasıdır bir bakıma... Çünkü toplumsal muhalefet ne zaman biraz yükselişe geçerse, hapishanelerdeki saldırılar da buna paralel artar. Tutsakların onca bedel ödeyerek elde ettiği kimi hakları bir bir ellerinden alınır. Demokratikleşiyoruz, AB standartlarına uyum sağlıyoruz söylemlerinin arkasında da kanlı bir hapishane gerçeği yatmaktadır. O gerçek bir ülkenin asıl yüzüdür." sözlerini dile getirdi. Hapishanelerdeki tecrit uygulamalarına, özellikle de müebbet hapis yatan tutsaklar üzerinde ki ağır koşullara dikkat çeken Gül, tecrit uygulamalarının bir an önce kaldırılmasını talep etti.

Taksim İlk Yardım'da baskılara ve işten atmaya karşı tepkiler büyüyor

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde sendikalar giderek artıyor. Keyfi ve hukuksuz uygulamaların hep hasıraltı edilerek gün yüzüne çıkarılmadığı hastanede, sendikal örgütlenmenin büyümesi hastane yönetiminde ve taşeron firmada huzursuzluğu artırıyor. En son Ozan Altuntaş isimli Acil Servisi çalışanının bundan beş ay öncesine ilişkin bir vakada "görevi ihmal ettiği" gerekçe gösterilerek işten atılması ise hastanede bardağı taşıran son damla oldu.

İşten atıldığına ilişkin yazılı bir belgeyi henüz eline ulaşmamış olduğu Ozan Altuntaş için, Başhekimlik önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bütün taşeron sağlık işçilerinin ve Sağlık Emekçileri Sendikası üyesi sağlık emekçilerinin katıldığı basın açıklamasında, Hastane Yönetiminin ve taşeron firmanın keyfi ve hukuksuz tutumu

protesto edilerek Altuntaş'ın derhal işe geri alınması istendi. Hastane yöneticilerinin ve taşeron firma yetkililerinin basın açıklaması öncesinde, taşeron sağlık işçilerini eyleme katılmamaları konusunda tehdit ettikleri, katılmaları halinde haklarında tutanak tutulacağını bildirmeleri ise yönetimin hukuk tanımazlığının bir göstergesi olarak değerlendirildi. Galatasaray Lisesi önünden sloganlar

la Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesine yürüyerek gelen kitle burada bir açıklama yaptı. Yapılan hukuksuzluklara ve hak gasplarına değinilen açıklamada, işten atılmaya karşı ortak mücadele çağrısı yapıldı. Birçok sendika ve kurum temsilcisinin de katılarak destek verdiği eylem, atılan sloganlar ve yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

Muzaffer Oruçoğlu resim sergisi YÇKM'de açıldı

Birçok kültür-sanat etkinliğine ev sahipliği yapan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM), Muzaffer Oruçoğlu resim sergisi ve Cengiz Özkan dinletisi ile faaliyetlerine devam ediyor. 24 Ekim'de açılan Muzaffer Oruçoğlu resim sergisinin yanı sıra, halk müziği sanatçısı Cengiz Özkan'da dinletisi verdi. Akşam saat 18:00'de başlayan dinletide Cengiz Özkan bir çok halk türküsünü seslendirerek dinleyicilere Anadolu'nun renklerini taşıdı.

Oruçoğlu'ndan mesaj

Ülkeye giriş yasağı bulunan ve sergiye mesajla katılan Oruçoğlu, "Kalitesini ve derinliğini sanat-

tan almayan bir siyaset, uzun süre ayakta duramaz" dedi.

Oruçoğlu, "Serginin açılışında emeği geçen Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi çalışanlarına öncelikle teşekkür ediyorum. Dileğim, Merkezin, çok yönlü kültür etkinliklerini, geniş çevreleri kucaalayacak şekilde yürütmesi ve derinleştirmesidir. Devrimci bir kültür merkezinin, sadece kültür ve sanat ürünlerini sergilemesi değil, aynı zamanda, yetenekleri de eğitmesi, geliştirmesi ve genel aydınlanmanın bir parçası haline getirmesi gerekiyor. Tabi bu, resim, heykel, tiyatro, edebiyat, müzik ve benzeri atölyelerin kurulup, kesintisiz bir şekilde çalışmalarına bağlı bir so-

rundur ve kolay bir iş de değildir. Devrimci kültür merkezlerinin kalite ve sanatsal zenginlik üretmeleri, onların siyasetlerini de etkileyecektir. Kalitesini ve derinliğini sanattan almayan bir siyaset, uzun süre ayakta duramaz. Halk için büyük fedakârlıklar, büyük acılar, büyük sanat hak ediyor" diyerek, bu faaliyetlerin önemini vurgularken, devrimci kültür merkezlerinin en geniş kesimleri içerisinde birleşen kültür sanat festivali örgütlemesi gerekliliğini ifade etti. Roman, şiir, resim, heykel gibi bir çok alanda üretimi olan Muzaffer Oruçoğlu'na ait 36 resmin yer aldığı sergi 24 Ekim-14 Kasım tarihleri arasında YÇKM'de sergilenecek.

Ezilenler eserini tamamlayacak

Ressam Pieter Bruegel, 1556 yılında 'Babil Kulesi'ni tuval üzerine yağlı boya ile resmeder. Esere bakanlar şaşırabilirler. Neden Babil Kulesi tamamlanmamış biçimde resmedilmiştir? Yada tamamlanmış bir Babil Kulesi var mıydı? Resimde göğe doğru yükselmiş, muhteşem heybetiyle her bir kenarında çalışan insanların yansıyan görüntüleriyle resmedilmiştir. Bulutlara uzanan kule yapım halinde henüz bitmemiştir.

Pieter Bruegel, Babil Kulesi'ni rivayete uygun resmetmiştir. Anlatıma göre, bir zamanlar Babil'de herkes aynı dili konuşmuş, bu nedenle birbirlerini iyi anlar, bilgilerini birbirlerine aktarıp, uygarlıklarını geliştirmişler. Nemrut, insanın kudretini kanıtlamak için tanrıya meydan okurcasına, bir kule inşa ettirmiş. Tanrıya ulaşmayı mı, meydan okumayı mı hesaplıyordu bilmez ama tanrının Nemrut'u doğru algıladığı anlaşılıyor. Tanrı insanların kendisiyle rekabete girmesine ve meydan okumasına sinirlenmiş ve gazabını göstermiştir. Tanrı insanların dillerini çoğaltıp 72 dile bölmüş ve Babil Kulesi'nin işçileri farklı dillerde konuşmaya başladıkları için anlaşamaz olmuşlar ve kule tamamlanmadan zamanla yıkılmış. Ressam, Babil Kalesi'ni bitmemiş halıyla resmetmiş ve rivayeti görünür kılmıştır. İnsanların toplumsal iletişim aracı, deneyimlerin aktarılması, bilincin bir ifadesi olarak dilin önemini bu rivayette de anlatılmak istendiğini unutmadan bakışımızı biraz daha geniş tutalım. Tanrının gazabına meydan okuyan insanlığın ısrarını, çığlığını ve emeğini resmederek bu rivayeti ters yüz etmek mümkündür. Nihayet yine ressam "Gustave Dore, gravür 1865, Diller Karmaşası" adlı eserinde Babil Kulesi'ni bulutlarda başı kaybolmuş ve etrafında çalışan, gökyüzüne kollarını açan, adeta isyanı simgeleyen bir insanı öne çıkartarak, etrafında çalışan, hatta acı çeken ama uyumlu insan kümelerini resmederek bu ihtiyaca yanıt verir. Babil Kulesi'nin başı göklere uzansa da insanlar halen çalışmaya devam ederek, kuleyi yükseltmeye, tanrıya meydan okumaya devam ediyor. Bizler haklı olarak gökyüzünde görünmez tanrılardan çok, yeryüzüne inen gerçek tanrılara karşı, insan yeryüzüne odaklanarak bu sanat eserlerini okumalıyız.

Mezopotamya'nın isyanına kalkmış çocukları, Babil Kulesi'ni tanrıya karşı

yükseltmek için ter döküp ıstırap ve acıya katlanmışlardır. Uygarlık yürüyüşünde tanrıya meydan okumak, isyanla elbet özdeştir. Eski toplumda biriken ve dışa vuran her zorunlu değişim, eski toplumun üyeleri tarafından zorla engellenmeye çalışılır. Toplumsal çatışmanın, parçalara ayrılmanın tanrı gazabıyla ilgisi elbette yoktur. İsyancılar dini boyutuyla ortaya çıkmış olsalar bile, ekonomik bir temele dayanırlar. Hiç kuşku yok ki bir bütün olarak söz konusu isyanların yenilgiye uğraması, halkın ezilmesi de, tanrının buyruğuyla açıklanamaz. Tarihte sürekli olarak görülen şudur; Ezenlere karşı ezilenlerin her isyanı esas olarak yeryüzündeki despotu, kralı, ağası, beyi, devleti ykmaya yönelmiş olduğu açıktır, ezenler söz konusu isyanları tanrıya karşı gelmekle itham edip tanımlamışlardır. Yani itaat etmek, sonsuz sömürüye katlanmak egemenleri zevkusefaya boğmak değişmez bir tanrı vergisiymiş gibi sunmayı süreklileştirmişlerdir. Bugün 21. yüzyılda da egemen burjuva-feodal ideolojik yaklaşımı değişmemiştir. Emperyalist egemenlik, dünyaya şunu diyor,"Ses çıkarmayın ve itaat edin, egemenliğimiz tanrı buyruğudur." Yeryüzünün zalim tanrıları işte böyle demektelerdir.

Ezilen sınıfların zalimlere karşı yükselttiği ve bir meydan okuma olarak ortaya çıkan kendi kaderini kendi ellerine alma savaşımını bitmemiş Babil Kulesi'ne benzetmekle hata yapmış olmayız. İsyancıların yenilgisi, devrimlerin geri dönüşünü tanrı gazabıyla açıklamaya çalışan gerici sınıfların, ideolojik saldırısı altında insanlığın büyük yürüyüşü devam etmektedir. Meydan okuyuş, büyük cüret hükümünü koyacak ve Babil Kulesi tamamlanacaktır.

Antik çağın köle emeğiyle yükselen uygarlığın da Mezopotamya'nın toprağına damlayan kan ve gözyaşlarıyla kanlı harcı vardır. Bunu yaşatan tanrının gazabı değil, ama köle sahiplerinin sömürü ve zulmüydü. İnsanın kendisinin yarattığı dehşeti, tanrı gazabı olarak tanımlayıp sunması onun trajedisini oluşturur. Bugün Mezopotamya, yine deryasındadır. Bu bir tanrı gazabı değildir. Emperyalizm yeryüzünün lanetli tanrısı olarak, bereketli topraklara kötülük, kan ve gözyaşı taşıyor. Eski uygarlığın izlerini koynunda taşıyıp, besleyen ve uyutan Dicle ve Fırat'a fısıldayan Irak, emperyalistlerce işgal edildi. Modern çağın en barbar köleliği

dayatılmaya devam ediliyor. Bir milyon Irak'lı çocuğu öldürmek hangi özgürlüğün ifadesidir. Bu özgürlük olsa olsa emperyalist işgalciliğin barbarlığı ve sınırsız vahşet özgürlüğüdür. Barbarların boynuna Irak'lı çocuklar ağır bir halka olarak asılmıştır.

Sorunların gerçek çözümünü kendi ellerinde arayanlar yeryüzüne inen ve vahşet yayan tanrılara işaret ediyorlar. Binlerce yıldır Tigris'in ve Fırat'ın bereketiyle beslenen Zagros'un çocukları olan Kürtler ağıtlar yakmaya devam ediyor. Acılar içinde yanıp kavrulmuş Kürt ulusunun tüm dramı emperyalist egemenliği işaret eder. Tanrının gazabıyla Kürt ulusu dört parçaya bölünmedi. Emperyalist sofrada Ortadoğu ve dünya yeniden bölüştürülürken, Kürdistan'da pay edildi...

Bugün dört parçada Kürtlerin isyanla harmanlanmış çığlığı yükselmeye devam ediyorsa, bağımsızlığını ve eşitliğini istiyorsa, bu tarihi haksızlığı yaratan emperyalist egemenliğin apaçık devam etmesinin göstergesidir. Yeryüzüne inen vahşi tanrılar yalan söylüyorlar. Neden mi? Multi kültürlülüğün, farklılıkların uyumlu birliğinin propagandasını yapan emperyalist güçler ve onların işbirlikçi liberal kalemlerinin milyonlarca nüfusa sahip bir ülkenin bağımsızlık hakkına zorla el koymaya devam ediyorlar.

Tigris ve Fırat'ın dili Kürdistan'da Kürtçedir ve yaşayan tüm dillerin kardeşliği, bunu kim değiştirebilir ki. Mezopotamya'nın çocuklarını bereketli toprakların evlatlarını bu tarihi uygarlığı ölüm karesinde yok edip aşağılıyorlar her gün. İsyana durmak meşrudur. Ezilenlerin tarihsel yürüyüşünde Babil Kulesi'ni bitmedi, nihai zafere kaddarda bitmemiş olacak.

Göklere falan değil tam da yanı başımızda, yeryüzünde olan gazap tanrılara karşı, yükseltilecek direniş kuleleridir zulme karşı ortak dilimizi var edecek olan. O ortak dili yakalayana, birbirimizi anlayana kadar sürecektir tanrılar. Şimdi yeryüzündeki lanetli tanrılara meydan okuma zamanıdır. Tanrılar iştahta gülümserken; bu tabloya sağır, dilsiz ve kör olanlarımız sonsuza dek yanm kalacak...

Mazgirt Belediyesi'yle dayanışma çağrısı

A. Can Ataç

Dersim- Mazgirt Belediyesi'nin başlatmış olduğu 'Dayanışma Kampanyasını' en içten dileklerle kutlar, kampanyanın arzu edilen düzeyde başarılı ve etkili olmasını temenni ederim. Halkın desteğiyle oluşan ve vücut bulan belediyeçilik, en genelde yerel yönetimin izahı ve temsil etmenin olmazsa olmazıdır. Belediyeçilik halkın desteği ve talebi üzerine kurulmuş yerel-yönetimin halk iradesindeki yansımalarıdır. Ancak, demokrasi geleneğinden yoksun; Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde ki halk iradesi, devamlı merkezi yönetim tarafından zan altında tutulurken, mevcut yerel yönetimler işlevsiz hale getirilmiş ve hatta iktidar - belediye ilişkileri hep pazarlık konusu olmuştur...

Bu bağlamda, Türkiye'de ki yerel-yönetimler bağımsız halk iradesini yansıtan bir yönetim olmaktan soyutlandırılarak, onun, merkezin yani Ankara'nın 'uslu bir çocuğu' olmasını istemiştir. İşte ülkemizdeki 'Belediyeçilik ve İktidar İlişkileri' bu tarzdaki bir anlayışın yansıması olmuştur. Bu ilişkiyi redederek, halkın iradesini yansıtan devrimci belediyeçilik anlayışında ısrar etmek gerekiyor. Biliyoruz ki; merkezi yönetim yıllardan beri 'yardım' veya 'iş yapma' taleplerine ön şart olarak belli uygulamaları hep ileri sürmüşlerdir:

Örneğin; Dersim ve Mazgirt gibi birçok bölgelerde halkın en temel hak ve ihtiyaçları olan su, elektrik yol... vs'nin giderilmesi çoğu zaman cami yada din okullarının önceden yapılması şartına bağlanmıştır. Dolayısıyla; devrimci, demokratik ve ilerici belediye yönetimleri bağımlı ve iş yapamaz konumdan kendilerini bir türlü kurtaramamışlardır.

Munzur da Akar Akdeniz'
Ben Munzur'um,
Kaya taşları var,
Dağ keçilerimle,
Seyrederim gün boyu.
Akar serin sularım,
Plajsız kaya sırtlarından,
Munzur'dan yol verilir,
Akdeniz'e akarken,
İşte ben Munzur'um.
Akanım düğün şölen,
Hanlı hanlı ovasız kaya sırtlarından,
Binlerce yıl durmaksızın,
El uzatırım Akdeniz sıcaklığına.
Dostluğumuz baş tacı,
Kırviz de binlerce sene,
Sevgiyle örülmüş,
Sabır taşımız,
Dost olmanın mutluluğuyla.
Örselenmiş o nasırı yürek,
Halaya durulur,
Geleceğin yanına,
Akdeniz'e akan umut Munzur'umuzla.
Sularım buz mu buz,
Kutsalımda,
Dar günün dostluğunda,
Kucak açar,
Yüreğime basarım,
İşte ben Munzur'um.
Akdeniz'i de severim,
Sıcak sularıyla,
Asya'ya, Afrika'ya sonra Ortadoğu'ya,
Dost eli uzatırım,
Akdenizin keşiştiği yere.
İşte oraya, yani orayı,

Bu anlayış sonucu; devrimci belediye yönetimleri engellenirken, iş yapma kaynakları da kurutulmuş istenmiştir. Onların merkeze bağlı olmadıkları için devamlı bir tecrit politikasına tabii tutularak inanılmaz zorluklarla karşı karşıya bırakıldıkları biliyoruz: -siyasi ve ideolojik nedenler, -halkın yerel değerleri, -din, dil ve kültürel değerler, gibi faktörleri neden gösterilerek istikrarlı bir belediyeçilik olma olanağından yoksun kalmışlardır.

Merkez yönetimin bu anlayışı sonucu, bu olumsuzluklardan en büyük payı alan belediyelerden biri de Mazgirt Belediyesi olmuştur. Kendi öz değerimiz olan belediyelerimizi desteklemek ve onları yaratan halkımızın iradesine layık olmak gerekiyor. Güçlü ve başarılı belediyeçilikte ısrar etmeli, halkımızın destek ve iradesiyle temsili konumda olan yönetimi yalnız bırakmamalıyız..

Ülkemizde ki siyasal yönetimlerin belediye ve diğer yerel-yönetimler üzerinde ki haksız, feodal ve çağ dışı uygulamaları tam anlamıyla 'ağa - maraba ilişkisi' şeklinde olmuştur.

Bu zihniyeti kırmamızın tek aracı; bir yandan devrimci-demokrat belediyeçiliğin yerel yönetimlerde daha etkili olması için çalışırken, diğer yandan da onların çoğalmasını sağlamalıyız - esas olarakta örnek belediyeçilik yönündeki umudu hadada arttırmak gerekiyor. Dersim- Mazgirt Belediyesi'nin Dayanışma Kampanyasının daha birçok devrimci belediyeçiliğin başarısı için örnek olması dileğiyle, sizlere bir şiirimle ved etmek istiyorum...

Seyrederken güneşin gün batışına kadar,
Umut ve sevginin yeşerdiği Munzur'dan.
Akdeniz'i de severim,
Munzur'un ovasız kaya sırtlarından,
Hep akanım,
Hanlı hanlı ovasız kaya sırtlarından,
Her yeni güne doğan güneş gibi.
Karda kış,
Zemheride yoksulluk,
Hep Munzur'a sığınırız.
Sevgi, korku, yoksulluk ve tarih,
Hep iç içe,
İşte ben Munzur'um,
Her dar günde,
Dost eli uzattığımda.
Munzur geçit vermez kasvetli bakışlara,
Sanmasınlar ki,
Dünün hüznüyle,
Geleceğin umutsuz gözyaşı olacağına.
Sanmasınlar ki,
Munzur'a sırtını dönmüş süslü yavereyiz.
Biz yaşamın en çetin yerinde,
Geleceğin insanlığına dost eli uzatan,
Munzur sevdalıyız.
Sonra,
İnsan sevgisinden mayasını almış,
Dünyaya hep var olduğunu haykırın,
Dünya vatandaşınız...

'ANNE BAK KRAL ÇIPLAK'!

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde en çıkmaz konularından ikisi olan Kemalizm ve Kürt Ulusal sorunu, hala çeşitli yönleriyle tartışılmaya ve sorgulanmaya devam ediyor. TC'nin kuruluş süreci, bu süreçteki çelişkiler, sürece önderlik eden güçler ve bu güçlerin emekçi halk kitleleri ile olan ilişkisi ve tüm bunların toplamı olan sınıfsal dokusu, uzun yıllar boyunca sağlıklı bir analize tabi tutulamamış ve devrimci hareketin en büyük çıkmazlarından biri olarak tarih sayfalarında ki yerini almıştır. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sürecinde, emperyalist işgale karşı halkımızın can ve kan pahasına verdiği mücadele, kısa süre içerisinde Kemalistlerin kendi süre içerisinde Kemalistlerle masa başlarında yaptığı pazarlıklara kurban edilmiş ve emperyalizmin yerli işbirlikçisi olarak bu topraklar üzerinde faşist TC hâkimiyeti kurulmuştur. Osmanlı'dan devralınan sömürge yapı yarı-sömürge bir evreye ulaşmış ve 87 yıllık faşist-Kemalist bir diktatörlüğün tohumu ekilmiştir. Emperyalizme karşı halkımızın vermiş olduğu mücadele, belirli bir süre sonra, Kemalist diktatörlüğün emperyalizmle işbirliğinde mutabakata varmasıyla, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye-Kuzey Kürdistan halkına karşı tam bir katliam ve baskı politikasına dönmüştür.

Tek millet, tek bayrak, tek dil ırkçı-faşist formülasyonu üzerine, Kemalizm zehri ile kuşatılan emekçi halkımız geçen bu 87 yıllık tarihte çeşitli zamanlarda, türüne ender rastlanan biçimlerde katliamlara, zorbalıklara, baskılara maruz kalmış ve tüm bu zalimliklerin gerekçesi olarak sürekli bir şekilde 'Cumhuriyetin' korunması ve geliştirilmesi bahanesi öne sürülmüştür. Emperyalist işgale karşı verilen savaşa destek için ülke sınırlarına giren Mustafa Suphi ve yoldaşlarını Karadeniz'de hunharca katleden işte bu korunması gereken 'cumhuriyettir'. Ağrı'da, Zilan'da, Amed'de, Dersim'de zulme karşı isyan eden Kürt ulusuna mensup insanlarımızı katleden, dara çeken, toplu işkencelerden geçiren işte bu korunması gereken 'cumhuriyettir', 6-7 Eylül'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazî'de, 19 Aralık'ta, 17 Haziran'da katledilen binlerce insanın yok edilmesinin sebebi işte bu 'cumhuriyetin' bekasıdır. Özcesi hakim halde olanın yanında saf tutmayan her türlü farklılık için, imha ve inkar politikasını her daim savunan ve yaşama geçiren, özünü ve ideolojisini Kemalizm'den almış sürekliliği olan askeri faşist bir diktatörlüktür, bizlere 'cumhuriyet' olarak yutturulmaya çalışılan. Bu kadar açık ve çıplak halde karşımızda duran bir gerçeklik neden bu kadar tartışılıyor diye bir soru gelebilir doğal olarak. Şundandır ki, olay ve olgular mevcut sınıfsal bir yaklaşımla MLM bilimi ışığında ele alınıp açıklanmadığında ortaya çıkan sonuç tartışmaya muhtaç bir hal almaktadır. İşte bundandır ki Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi ve bir çok

önderi TC'yi de, ona ideolojik gıdasını veren Kemalizmi de, Kürt ulusal sorununu da, daha bir çok olguyu da yanlış ya da eksik değerlendirmiş ve bura üzerinden şekillendirdiği strateji ve taktiklerini de eksik ve yanlış bir öz üzerine kurmuştur. Kuzey Kürdistan'da TC'ye karşı geliştirilen birçok isyana, 'gerici', 'cumhuriyeti' geriletir mantığı ile yaklaşıp, zulme ortak olunmuştur. Bu yanlış durumdur ki, ikinci cumhuriyet yürüyüşleri düzenlemiş, Kemalizmi ilerici hatta devrimci ilan etmiştir. Daha sayamayacağımız kadar fazla örnekte karşımıza çıkan, emekçi halkımızın düşmanı olan Faşist Kemalist diktatörlük ilericisi, demokrat, devrimci ilan edilmiştir.

AKP gericiğinin alternatifi Kemalizm'e sahip çıkmak değildir

Bir çok gerçeğin farklı boyutları ile tartışıldığı geçen süreçte (özellikle Kaypakaya'nın tahlilleri ve yarattığı etki) Kemalizm biraz daha kısık sesle, korkakça savunulmaya başlanmıştır. Hatta bazı devrimci dostlarımız, yeni bir ada keşfedercesine kemalizmin faşizm olduğunu ilan edip bunun heyecanına kapılmıştır. Emperyalizmin, neo-liberal politikalar eklenince artık pratik ayakları da örülen değişim-dönüşüm süreci Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da özellikle AKP hükümeti dönemi boyunca had safhaya varmış ve faşist TC, halk nezdinde teşhir olan, açığa çıkan bir çok yönünü özüne dokunmayarak tasfiyeye gitmiş ve devleti aklamaya çalışmıştır. İçerisinden geçtiğimiz süreci göz önüne aldığımızda çokta başarsız olduğunu söyleyemeyiz. Öze dokunmadan yapılan bir çok şekilsel değişiklik, gözleri boyamış ve bütün gerçeklikler bir tarafa itilerek büyük bir 'demokrasi' ve 'özgürlük' furyası başlatılmıştır. Bir tarafın (AKP ve yandaşları) 'statükoyu tasfiye ediyoruz, demokrasiyi hakim kılacağız' yalanları ile sürdürdüğü baskı ve zor politikası devam ederken, diğer taraftan da (CHP ve yandaşları) 'AKP'nin cumhuriyetin bütün değerlerini kendi lehine çevirmeye çalıştığı, kendi gerici iktidarını kurup seriatu hakim kılmaya çalıştığı' belirlemeleri ile 'cumhuriyete' (Kemalizme) 'sıkı sıkıya sarılma' ve 'koruma' çağrılarını yapmaktadır.

Burjuva-feodal düzen partileri tarafından bu yapılanlar gayet anlaşılabilir. Neticede kendi gerici kliklerinin iktidar olabilmeleri için bir çaba içerisindedir ve yıllardır ellerindeki iktidarı nimetlerinden vazgeçmek istememektedirler. Tam da bu tartışmalar yapılırken TKP-MK imzasıyla '29 Ekim Cumhuriyet Bayramı' vesilesiyle bir açıklama yapıldı. TKP'nin internet sitesi olan sol.org'ta 28 Ekim tarihinde "Yaşasın Cumhuriyet" başlığıyla yayınlan açıklamada Türkiye'de cumhuriyetin son 30 yılda sağcı aktörler tarafından bitirildiği, sosyal demokratların da buna destek olduğunu belirterek, "Cumhuriyet fikri bundan sonra ancak sosyalizmde hayat bulabilir" denilmekte, bu bitiş sürecinin 12 Eylül 1980 darbesi ile başladığı

günü ve AKP ile bu sürecin tamamlandığına vurgu yapılarak, "Sorum tek başına 1923'ün çok daha gerisine gidilmiş olması değildir, Türkiye geriye doğru, kaotik bir biçimde yuvarlanmaktadır. Serbest düşüşe geçen Türkiye'de halklarımızı bekleyen yıkım ve kırımdır. Bundan kaçınmanın biricik yolu direnmek ve karşı hamle yapmaktır. Gericiği yeneceğimizden, cumhuriyeti eşitlik ve özgürlük bayrağı altında yeniden kuracağımızdan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Yaşasın sosyalist Türkiye! Yaşasın Cumhuriyet!" sloganları atılarak, ikinci cumhuriyetin kurulması için çağrı yapılmaktadır. Kendi ideolojik dokusu içerisinde ele aldığımızda aslında şaşkınlık yaratan bir açıklama değil. Zira TKP kemalizm konusunda bağları sıkı bir partidir. Geçmişten bu yana da bu değişmemiştir. Amacımız TKP'nin uzun tarihsel sürecini her yönüyle değerlendirmek olmadığı için, sadece söz konusu açıklamaları üzerine birkaç değinide bulunaçgız. Ancak ne var ki bu durum TKP'nin ideolojik yapısından bağımsız değildir.

TKP nerede duruyor

1980 darbesinden sonra içerisine girilen konjektürel yapı ve bugünde AKP'nin icraatları ve dönüştürülmeye çalışılan süreç pek doğrudur ki emperyalist-kapitalist devletlerin, esasta da ABD emperyalizminin dünyada ve özelde de Ortadoğu'daki hegemonyasını güçlendirmek adına yapılmaktadır. AKP bu sürecin gönüllü emirleri diğerlerinde yardımcı aktörüdür. Bu süreci geçmişe bakarak yargılamak ve hatta geçmişin esaslı bir analizini yaparak tayin edici görevleri belirlemek gerekir. Ancak burada tutunulamayacak bir yerden başlayarak değil. TKP, AKP'yi eleştirirken olayı türban sorununa indirgeyerek, laiklik meselesinde kemalizme atıfta bulunarak kemalist devleti bekçi ilan ediyor. Buradan hareketle de kitleleri kemalizme sahip çıkmaya çağırıyor. Bununla birlikte modernist burjuva hayalleri tekrarlama oluyor. Kitleleri kemalizme yedekleyerek çokça lafzını ettiği sosyalizmden de uzaklaştırıyor. İki ayrı zıt kutbu bir yerde birleştirmeye çalışan TKP, faşizmle sosyalizmi bir potada birleştirecek kendince 'yeni' bir teori ortaya çıkarıyor. Haliyle gerici ilan ettiği (ki doğrudur) AKP'ye karşı ilerici ilan ettiği kemalizme kol kola girerek poz veriyor. Liberal sağ tasfiyeciler rüzgârın bütün şiddeti ile esmeye devam ettiği günümüz koşullarında, bütün olumsuzluğunun yanında, safların netleşmesi sürecin olumlu bir yanı olarak karşımızda durmaktadır. Reformist ve revizyonistler, var güçleri ile gerçek devrimci mücadeleyi lanetleyip, faşizmin dolaylı savunusunu yapmaya başlamışlardır. Halkın iktidardan bahseden, kendisine nihai hedef olarak komünizmi gösteren TKP, Mustafa Suphiler dönemi sonrası içerisine girmiş olduğu sosyal-şoven tutumunu, gelinen aşamada daha da derinleştirmiş ve büyük

bir savrulmanın eşliğine gelmiş bulunmaktadır. Devrim ve karşı devrim arasında cereyan eden bir çok meselede ya tavırsız kalmış ya da dolaylı olarak karşı devrimi güçlendirecek açıklamalar ve pratikler içerisine girmiştir. Özellikle AKP hükümeti ve iktidar döneminde, sınıfsal iktidar mücadelesini bir kenara bırakmış ve algısını AKP karşıtlığıyla sınırlandırmıştır. Reformist-parlamentar mücadeleyi sınıf mücadelesinin yerine koyan ve sözde iktidar mücadelesi verdiğinin savunusu yapan TKP dün olduğu gibi bugün de, emekçi halkımızın algısını ve enerjisini sistem içi mücadeleye sevk edip, buradan nemalanmaya çalışmaktadır. Bunun en canlı örneklerinden birini Eylül ayında yapılan Referandumda ve CHP'nin başına geçen Kemal Kılıçdaroğlu örneklerinde gördük. CHP gibi faşist bir partinin başına geçen Kılıçdaroğlu'na mektup yazıp, sol için kırntı dilenen bu sözde komünistlerimiz, söz konusu umutlan boşla düşünce ise biz o mektupta öyle demek istememiştik türünden açıklamalar yaparak durumu kurtarmaya çalışmışlardır. Yine 12 Eylül tarihinde yapılan Anayasa Referandumunda kendisi gibi reformist cemaatı yer alan birçok örgütlenme ile beraber gericiğe karşı sözde mücadele adı altında CHP ve MHP gibi faşist partilerin yanında yer alarak (kendileri her ne kadar aksini iddia etsede de fiili durum ve hizmet ettikleri yer aydın) nasıl bir devrimcilik yürüttüklerini de bizlere göstermiş oldular.

Kuşkusuz gericiğe karşı mücadele etmek devrimci, demokratların, komünistlerin görevidir. Fakat tescillenmiş gericiği savunma pozisyonunda durarak gericiğe mücadele edilemez. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında gericiğe mücadele Kemalizm'e karşı olmaktan geçer. Kemalizm savunusu içerisinde gericiğe mücadele ettiğini söylemek ya da ona sıkı sıkıya sarılarak AKP'ye karşı olmak, başka bir gericiğe birleşmeye gider ki TKP'de bugün bunu yapmaktadır. Cumhuriyeti kurtarma çağrısıyla yazılan bildiri, hangi cumhuriyeti kimden kurtarıyoruz sorusunu da beraberinde getiriyor. Bir dönemin bayrak savunuculuğunu yapan TKP, yeni dönemde de Kemalizm'i korumaya çalışıyor. Haliyle de ulusal soruna yaklaşımı da Kemalizm'in inkarcı, asimilasyoncu ve imhacı politikasından besleniyor. TKP'yi ulusal sorunda şoven bir rotaya sürükleyen de onun Kemalizm ile arasını kopmaz bağlarının olmasıdır.

Gerek Kemalizm meselesinde gerekse de Kürt ulusal sorunu ekseninde TKP'nin savrulduğu yer Türk milliyetçiliğidir. Tüm bu açmazların sebebi ise hiç kuşkusuz ki TKP'nin komünist tabelası arkasındaki revizyonist özünün burjuva modernizmiyle birleşmesidir. Çok fazla uzatmadan Lenin'in o ünlü sözü ile noktlayalım "Aynıları aynı yere, bırakınız ölümler kendi ölümlerini gömsünler."

Birlik, birlik yine birlik!

Bakmayın başlığımıza; o, salt bir talep veya somut bir talebe vurgudur, bir nebze geri bilincilere "uyan", yoldaşların tümüne çağrıdır. Yoksa "birlik-mücadele-daha ileri birlik" formülasyonunda izah edilen köklü anlayışımız nettir.

Birliğin büyük bir dava olduğu öğretimin büyük otoriteleri tarafından söylendi. Ama sonraki halefler bunu ne kadar kavrandı burası tartışılır. Birliğin büyük bir dava olmasının içeriği, hiç kuşkusuz ki, bu şiarın uluorta kullanılmaması, birlikte oynanmaması ve birlik anlayışının veya savunusunun temel kriterlere sadık kalan ikelli bir birlik siyaseti olması öğütlerini ihtiva eder. Fakat bunlara bir ek yapmak mutlaka gerekli ve zorunludur. Eğer bu içeriği, birlik için gerekli mücadeleyi yürütme şartını da eklersek; işte o zaman birliğin büyük bir dava olduğu belgisini tam kavramaya yaklaşmış oluruz. Yani, diğer savunuları doğru olarak takip etmek yetmez. Mutlaka birlik için kararlı bir mücadele yürütme anlayışı veya görüşüne de varmamız gerekir.

Nitelik ve biçimi farklı da olsa, aynı şeyi genel olarak eylem birlikleri için de söylemek gerekir. Özellikle ideolojik-politik ve örgütsel birlik açısından tartışıldığında, eylem birlikleri çerçevesindeki kısmen dar ve alt birlik biçimlerinde yapılanlar üst birliğin hasıl olması için birer okul veya sınav işlevi görürler. Farklı örgütsel yapıların kaynaşması, biri birini daha yakından ve pratik içinde tanınması, ideolojik mücadelenin daha etkin ve canlı yürütülmesi, ayrılık ve ayrılıkların çıplak olarak açığa çıkması, önyargıların yıkılması, yoldaşlaşmanın yaşanması ve en sağlıklı bir sürecin işlemesi gibi birçok meselede eylem birlikleri çerçevesindeki birliktelikler güçlü bir temel oluştururlar. Fakat bunların da üst birliktedir olduğu gibi, doğru yönetilmesi, yani ilkelere bağlı zeminde ele alınması şarttır.

Birliği daha ileri düzeyde savunan veyahut birlik anlayışı daha ileri olanların her zaman doğru söylediği ve doğru yaptığı iddia edilemez. Bunda tutuculuğa gerek yoktur; hata yapmama veya hepten hatasız olma savı, idealist güdümlüktür. Temelde, doğru teorik-ideolojik ve hatta örgütsel prensiplere sahip olunmakla birlikte, pratikte birçok hatanın yapılması veya yapıldığı genellikle doğrudur. Bu durum büyük gerçeği değiştirmese de, hataların taşınması birliğe pozitif katkı sağlamaz, bilakis muhatapta güvensizliğe yol açar. Her hata şüphesiz ki, doğruyu bir parça gölgeleir.

Bunlardan kastımız, ya da çıkarılması gereken şudur: Öncelikli olarak, birlik uğruna kavga da birlik muhatabımızla doğru-yanlış mücadelesi temelinde ikelli ideolojik mücadele yürütürken, diğer taraftan kendi kusurlarımızı da açığa çıkararak düzeltmemiz şarttır. Bunu yapmadık da, birlik davasının büyük bir dava olduğu tezine uygun davranmanın gereğiğidir. Birlik mücadelesinde hep muhatabımızı görüp kendimizi gözden geçirmememiz doğru davranış veya yaklaşım tarzı olamaz. Birliği kabul edilir kılmak için, birlik muhatabına güven vermesi ihmal edemeyiz. Bu, yapay veya zoraki bir güven aşısı değil, tersine tamamen içten olan bir güvendir. İşte bu, teori ile pratiğin-savunu ile uygulamının tutarlılığı gerektirir. O halde, tam da burada birlik çabasında kendimizi sorgulamamız elzemdir.

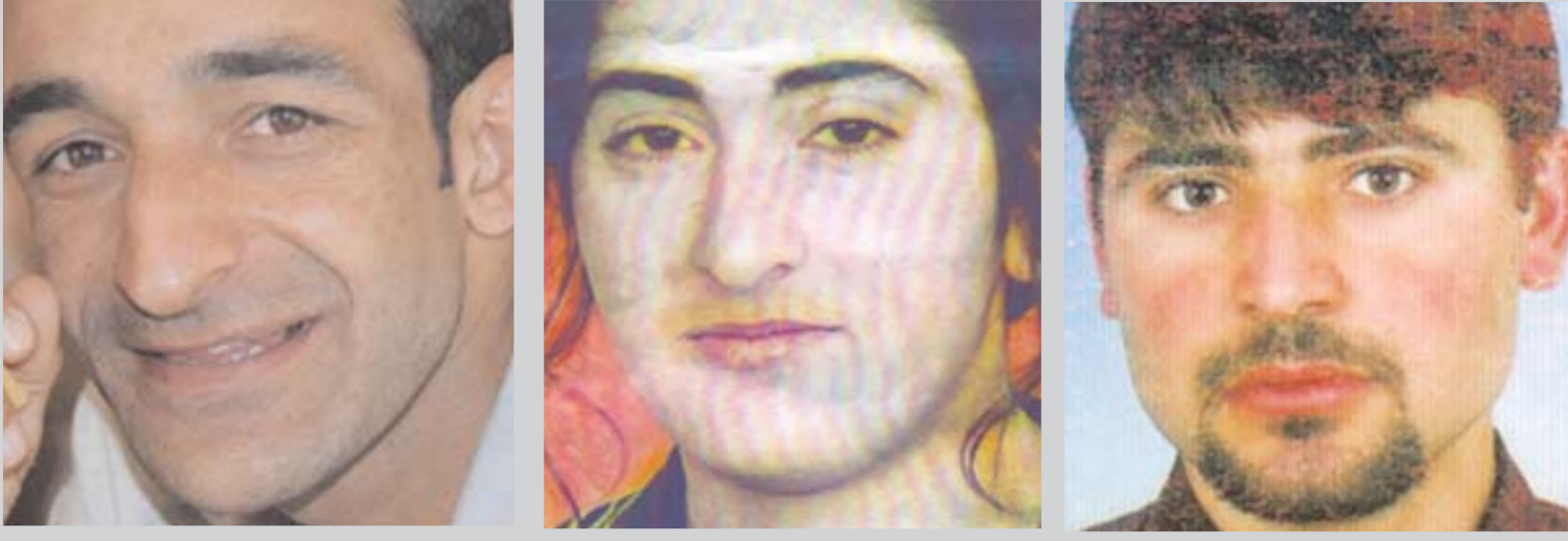
Bu konuda merkezi olarak bir problemin olmadığı tereddütsüz bir gerçekçilik, fakat çeşitli örgütlülüklerimizin merkezi politika ve yaklaşım dışında davranışlar sergilediğini söyleyebiliriz. Bu sorun muhataplarımızı bağlamaz, direk kendi sorunumuzdur. Yani, buradaki olumsuzluğun sorumluluğu tamamen bizlere aittir. Merkezi karar ve anlayışımıza rağmen, birlik ruhu ve amacına ters düşen her davranış örgüt dışıdır. Kısacası, alt düzeydeki örgütlülükler veya kişilerin kendi kişisel kavrayış ve anlayışlarıyla birlik hakkında yaklaşım-pratik sergilemesi asla kabul edilemez. Bu yönlü yaklaşımların oldukça cılız olduğunu söylemekte fayda var. Lakin meselelerin özü, en geniş örgütlü çevremizde merkezi birlik kararı doğrultusunda gerekli çaba veya kararlılığın gösterilememesi veya merkezi kararlar temelinde açığa çıkan sorumlulukların yerine getirilmemesidir. Yani, esas mesele örgütün en geniş örgütlü gücü ve çeperlerinin merkezi birlik yaklaşımında zayıf kalınmasıdır.

Bu eksikliklerin giderilmesi ve her düzeyde örgütlü güçlerin birlik anlayışına uygun hareket etmesi zorunludur. Çünkü birlik, gerekli, doğru ve ileri bir adım olduğu gibi, önümüzdeki en büyük görevlerdendir de. Özellikle içinden geçtiğimiz şartlarda yıkıcı bir ihtiyaç olup, bu şartlarda gerekli olan güçlü bir çıkışın yapılmasında belirleyici bir öneme sahiptir. Yasalci reformizm ve her türden tasfiyeciliğin önlenip devrimci düşünün yürütülmesi için hayati öneme sahiptir. Birlik devrimci bir adımdır. Bundandır ki, her samimi devrimci birlik konusunda duyarlı olup, görev omuzlamalıdır.

Her şeyde olduğu gibi, birlik de kendiliğinden oluşmaz. Emek, kararlılık, samimiyet ve büyük bir devrimci kaygının taşınması gerektirir. Birlik kaygısının devrim kaygısından doğduğu, iki kaygının iç içe olduğu mutlaklar. Birlik istemiyen gerici bir çıkışta devrimci dava dışında bir talep üzerinden doğmamaktadır. Maoist güçlerin dağılıklığını gidererek, aynı çizgi temelinde Halk Savaşını geliştirmeye yaslanmaktadır. Samimiyetin en kuvvetli kanıtı ve zemini budur. Birlik somut olmayan sübjektif kaygılara ve önyargılara kurban edilemez. Hele anlamsız küçük hesaplara hiç kurban edilemez. Birlikte keyfiyetçi tutum olamaz. Bilimsel doğrular güdümlüdeki devrimci gerçeklerin buyruğu her şeyin önündedir. Politikalarımızı temelsiz öznelci düşünceler üzerinde değil, somut olgu ve nesnel gerçekler üzerinde kurgulamak durumundayız. Doğru hedeflere böyle varılabilir. Birliğe ancak devrimci ihtiyaçlar üzerinde gidilebilir. Devrimci ihtiyaçları göremeyenler güçlü konulanamaz ve ilerleyemezler. Devrimin gerçek kuvvetlerini tahsil edemeyenler devrimin bileşenlerini toparlayamaz ve devrime önderlik yapamazlar. Birlik devrimin geliştirilip gerçekleştirilmesinde kaçınılmaz olan stratejik bir meseledir.

Birlik, Halk Savaşı'nın büyütülmesi ve dolayısıyla devrimimizin geliştirilmesi ve başarılması için şarttır. Birlik önündeki engeller aşılmaz değildir. Birlik, mevcut savunularımızla olumsuz ve zararlı değil, devrimci faydacılığa uygun büyük bir gelişmedir. Doğru temeller üzerinde samimi olarak gerçekleştirilen birliğin hiçbir zararı yoktur. Birlik karşıtlığı hangi düzeyde olursa olsun, kimde olursa olsun bayat ve geridir. Birlikte samimi olduğumuz açıktır. Anlayışımız sağlam ve bilimseldir. Güven meselesi aşıldığında birlik önünde bir engel yoktur. Ve güvenin temeli de anlayış ve pratikte doğru davranmakta yatar. Merkezi olarak veya parti olarak birlik teorisi-pratiğinde tutarlı olduğumuz gün kadar açıktır. On yıllardır devam eden birlik kararımız, devam eden ısrarımız samimiyet ve kararlılığımızın teminatıdır. Ne anlayışımızdan ne de samimiyetimizden korkumuz yoktur. Biz birlik istiyoruz. Çünkü biz, devrimin önderliğini geliştirip devrimi gerçekleştirmek ve daha da ileri gitmek istiyoruz!

TKP

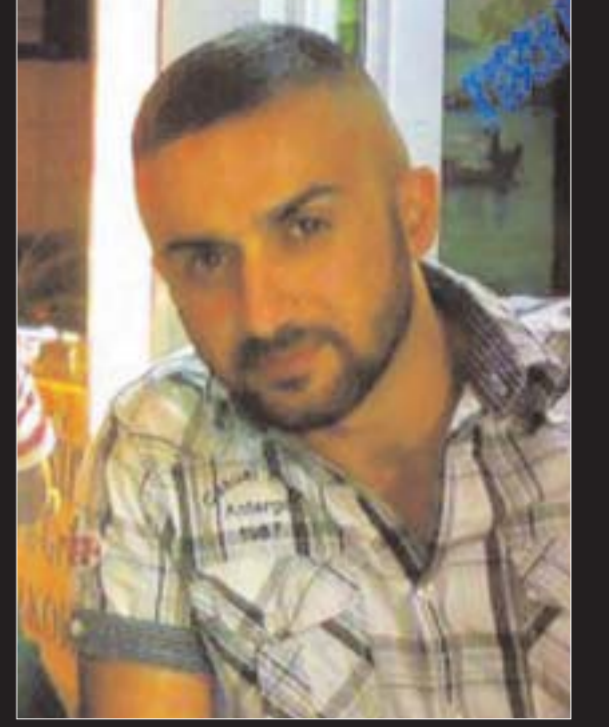

Murat Güzel, Ayten Gülmez ve Yusuf Dal'ın anısına

sevdiğiniz yeşerişiyor dağlarımızın yeşilinde,
gülüşünü taşıyor ırmaklar, çağlayanlar
her sabah güneşin doğuşuyla kucaklaşırsınız,
kızılıyla vedalaşsınız biz!

Bir yanım size olan özlemi anıları taşısa da büyük yanım onurlu ve
haklı mücadelenizin gururunu taşıyor, sizi ve mücadeleye yoldaşlarınızı
sevgiyle anıyorum, daima içimdesiniz.

Eylem Güzel (Murat Güzel ve Yeter Güzel'in kardeşi)

Hozat belediye başkanımızın kardeşi
Timuçin KONAK'ın ölümü bizlerde derin
üzüntü yarattı. Hozat Belediye Başkan'ına
ve ailesine başsağlığı diliyoruz.

Devrimci Demokrasi Gazetesi
Demokratik Haklar Federasyonu

*"Arayı arayı da seni bulmuşlar
Getirmişler de bir dergaha koymuşlar koymuşlar, kuzum, kuzum
Yavrumu işkenceye almışlar almışlar
Yaralı gövdene kurban olurum, olurum
Ben de senin yollarına ölürüm
Melerim kuzum, civan boylu kuzum, kurban olduğum kuzum"
(Mediha Ana'nın İbrahim'e Ağıtı'ndan)*

Komünist Önder
İbrahim KAYPAKKAYA'nın annesi
MEDIHA ANA'yı yitirdik.

Şükran borçluyuz...

"ORTAKÇA YAŞAM" Dostları adına
Ali ÖZKAN - Ünal GÜL - Yaser GÜNDAY

TUTSAK PARTİZAN

CAFER ÇAKMAK

Teori ve pratik

Kanıtlayamaya gerek yoktur ki gerçeklerin tekrar tekrar vurgulanması her dönemde gerekli olmuştur. Bu gerçeğin önemini anlayanlar, sınıf savaşımının içinde ki zorunlu olan tekrarları yapmaktan kendini alamazlar. Yeni vurgulayıp tekrarlayacağız. Teori ve pratik arasındaki diyalektik zorunluluğu ve tabii ki teorinin önemi üzerinde duracağız.

Marksist materyalizm "bilinci" insanlık tarihinin dört tarihi uğraklarından biri sayar. Kuşkusuz bilinç uzun süreli maddi tarihsel temeller üzerinde oluşan, insanın varlığını zorunlu kılan ve ona ait olan bir süreç ve maddi dünyanın karşılığıdır. Dünya devrimci hareketinin ellerinde önemli ve haklı bir şiarı dönüşen Lenin yoldaşın "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" sözü tarihi önemini koruyor.

Teori: olay ve olgulara ilişkin genel ve kapsayıcı bilgi sistemini alıp bakış açımızı zenginleştirir. Devrimci komünizmin bilgi bilimsel teorisi diyalektik materyalizmdir. Teoriyi sınıfsal gerçeklikten koparan ve uzaklaştıran her çaba aynı zamanda burjuva idealist teorinin felsefi kılıflarla ezilen sınıflara sunulmasıdır. Materyalist felsefe doğayı öncel olarak kabul ederek insanlık tarihini maddi temelleri üzerinde kavrar. Bu kavrayış başlangıç temelini, varlığını ve sınıfları ortaya çıkararak

maddi temelin ortadan kaldırılmasıyla asalak sömürücü sınıflardan kurtulabileceğinin yolunu gösterir. Devrimci teorimiz işçi sınıfının devrimci varlığına dayanır. Hiç kuşku yok ki her teorinin sınıfsal özü vardır. Yani her teori çizdiği genel bilgi çerçevesinde hizmet ettiği sınıfın pratiğine kılavuzluk etmektedir. Burjuva-feodal sınıfların elinde gerici teoriler dalgaları dünyayı değiştirmez, çalışmanın işçi sınıfının kutsal görevi yemenin ve zenginliğin kendilerinin doğal bir hakkı olduğunu söylerler. Vahşi sömürücü gerici sistemin yıkılmaz ve sonsuz mutluluklar cenneti olduğunu her gün vazeler. Tüm idealist teoriler bir blok halinde gerici sınıfların elinde egemenlik aracı olarak kullanılır. Hepsinin ortak ve biricik hedefi diyalektik materyalist teorinin kendisidir.

Tabii ki burjuvazi devrimci teoriyi çarpıtmayı hedeflerken tartışma kulüplerinde lakırdı olsun diye yapmıyor, ama maddi bir gücün, işçi sınıfının devrimci mücadelesinde pratikleşen bir teori olduğu ve burjuvazinin varlığını tehdit ettiği için bunu yapmaktadır, yapmaya da devam edecektir. Devrimci komünizmin bilimsel teorisi kavranmadan devrime önderlik etmek olanaksızdır. O halde bu temel gerçek açık ve netken ara vermeksizin yapmamız gereken görevlerin başında Marksizmin bilgi

teorisini kavramak gelmektedir.

"Siyasi çalışma tüm çalışmaların can damarıdır" der yoldaş Mao. Bu sözün anlamını tüm pratik süreçlerine yedirmeyen devrimciler, eksik devrimcilerdir. İdeolojik çalışmanın, Marksist sınıfsal bakış açısının ve doğru pratikler geliştirilmesinin biricik anahtarı olduğunu bilmemek devrimcinin kendi rolünü bilmesidir. Teorimizi geliştirmek bilimizi zenginleştirmek için kitap okumalı, araştırma ve inceleme yapmalıyız. Sistemli ve süreksiz bir çalışma olmaksızın, teorik gelişme sağlamak olanaksızdır. O halde devrim hareketi ve onun fonksiyonları teorik gelişmenin zorunluluğunu sadece bilince çıkararak değil, ama aynı zamanda MLM teorik ihtiyacı, nasıl karşılaması gerektiğini de bilmelidir.

Sınıf savaşımında bir eylem kılavuzu olarak Marksizm bilimini kabul ediyorsak, müdahale bilimseldir. Hiç kuşku yok ki bilime sistemli çalışmaksızın erişilemez. Parçalı okumalar, kulaktan dolma dogmatik bilgiler çoğunlukla Marksist teoriyi çarpıtmak üzerine kurulu yığınla ideolojik saldırı taşıyan kaynaklardan işçi sınıfının iktidarlaşma teorisi ve pratik kılavuzu olan diyalektik materyalizm kavranamaz. Çağımızın en büyük saldırısı ideolojiktir. Bilinçte güçsüzleşen, parçalanan, kendi gücünün maddi temelinden uzaklaştırılan insan, geleceği

kaybetmiş itaatkar bir varlık haline gelmiştir.

Bu temel ihtiyaç ve zorunlu görev doğrultusunda KP'si dayandığı bilimsel teorik ışığı genişlemesine ve derinleşmesine tüm bünyesine yayma görevini yerine getirmelidir. Savaşın içinde çelikleşen partinin tüm fonksiyonlarına taşıyabilecek teorik programlamalara sahip olmalıdır.

Peki bizler bu teorik ihtiyacı nasıl karşılayacağız? Bilimsel teorimizin çeşitli felsefi akımların yapıtlarından mı? Yoksa küçük burjuva aydının yalpalayan tutarsız yorumlarından mı? Her türlü burjuva lakırdı ve saldırılar dalgasıyla bize sunulan Marksizm'le ilgisi olmayan yapıtlarından mı öğreneceğiz? Hayır!...bunların hiçbirinden doğru devrimci teorik terimler oluşturulamaz.

Bu gün temel ihtiyaçlardan biri şudur: KP'nin sadece ideolojik olarak yayınlarında bu ihtiyacın önemlerinden bahsetmekle yetinmesi. Ama aynı zamanda zorunlu teorik eğitim programları oluşturmasıdır Marksist klasikleri program dahilinde inceleme zorunluluğu getirilmesi; savaşımın vazgeçilmez görevi olan ideolojik çalışmayı net ve açık bağlantılarıyla anlatması ve zorunlu çalışma disiplinine oturtulmasıdır. Ancak bu şekilde Mao yoldaşın "siyasi çalışması tüm çalışmaların can da-

mandır" sözü pratikleşmiş olur.

Teorimizin sınanma yeri toplumsal pratiktir. Can damarımızda akan teorik enerji yeni ve devrimci alanı inşa etmeye yarıyorsa doğru yoldayız. Şayet can damarımızda teorik bir akış yoksa halka ve kitlelere enerji taşıyamazsınız, bir süre sonra yolda kalmanız kaçınılmaz olur. Devrimci pratiğin içinde yeniden kalıba dökmeye yürüyüşünde yola çıkmış işçi, köylü, gençliğin militanları devrimci teoriye yönelmek zorundadır. Bu görevini de Marksist bilgi teorisinin kendi kaynaklarından inceleyerek ancak yerine getirebilir.

Sadece fedakarca mücadele etmek, asla yeterli değildir. Bedel ödemek, acılara katlanmakta yeterli değildir. Açık ki "yeterince fedakarlık yapıyoruz" deme lüksümüz yoktur. Görev bilinciyle hareket etmede zorluklar içinde de olsa mutlaka bize kan taşıyan damarları canlı tutmalıyız. Ve bunun tek yolu sistemli olarak, tekrar tekrar tüm Marksist eserleri incelemekten geçer. Unutmayalım ki biz teoriyi sadece yorumlamak için değil, dünyayı değiştirmek için savaşımın her alanında pratikleştirmek için öğreniyoruz. Değiştirme gücü ve ustalığı için Marksist teori ve pratiğin zorunlu birliğinin bize emrettiği görevi yerine getirelim ki sözcümüz ve geleceğimiz ışık saçsın.

Bedenini açlığa yatırdı

İSTANBUL- Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde çalışırken işinden atılan temizlik işçisi Türkân Albayrak'ın direnişi devam ediyor. 111 gündür direnen Albayrak 29 Ekim'de açlık grevine başladı. Açlık grevinin ilk günü Albayrak'a TEKEL işçileri, Emekli Sen İstanbul Şubeleri, İvme dergisinden mimar, mühendis ve şehir

plancıları, Devrimci İşçi Hareketi, Halk Cephesi, Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı, EHP, TAYAD, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), HSGGP, Eğitim Sen1 ve 2 Nolu Şubeler ve Tüm Bel Sen destek verdi. TEKEL işçileri, Emekli Sen, İvme dergisi temsilcileri ve tiyatrocusu Nedim Saban yaptıkları ko-

nuşmalarla Albayrak'ın direnişinin haklılığına dikkat çekerek, Albayrak'ın yanında olduklarını ifade ettiler.

"Annelik hakkımı bile alıyorlar"

hastane önünde direnişini sürdüren Albayrak, açlık grevi eylemine başlarken yaptığı konuş-

masında, "Benim tankım, topum yok. Benim yasa çıkarma, karar verme gücüm yok. Kendime ait bir bedenim ve iradem var" dedi. Albayrak konuşmasının devamında şunları dile getirdi: "Biz şimdide kadar çılmadık, çırpmadık. Sadece emeğimizle yaşadık. İşsiz bırakılan insan, emeğinden, onurundan yoksun bira-

kılmış demektir. İşsiz insan, çocuklarına yemek yapamaz, onları okutamaz. İşsiz bırakarak benim annelik hakkımı bile elimden alıyorlar. Annelik hakkım için açlık grevindeyim. Kardeşler! Halkım! İşimi, emeğimi, onurumu geri istiyorum. Kazanmaya kadar açlık grevindeyim."

Diyanet İşleri Başkanı'ndan nağmeler

Din ve devlet olgusunun yeniden organize edildiği, AKP'nin ilımlı "toplumun geniş kesimlerini" süslü sözlerle aldatarak peşine takma hamleleri devam ediyor. Bütün kurumları ve yandaş güçleri ile bu planı hayata geçirerek ağılık ve zorbalık düzeninin ömrünü uzatma telaşındaki siyasal iktidar ezilen ulus, mezhep ve sınıflarla geniş halk kesimleri arasındaki kardeşlik bağlarını zedeleme ve çatışmadan kendine pay çıkarma hamlelerine de devam ediyor.

"Din adamları kanaat önderi olmalı" açıklamasıyla laiklik safasatlarına ve Kemalist iktidarın reorganizasyonunun verdiği yeni aşamayı belgeleyen Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Radikal Gazetesi'nin sözde sosyalist ve ateist yazarı Ahmet İnsel'le konuştu. Radikal Gazetesi'nin "sokak yazarlığı" projesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı iddialarıyla gerçekleştirilen röportajda "ateist"le "din adamı" toplumun farklı kesimlerini ilgilendiren temel meselelerde faşist Kemalist sistemin gizlenen yüzünü yeniden gözler önüne serdiler.

Ötekileştirmek devlet politikasıdır

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın işlevleri ve dinler arasındaki konuyu hakkında başlayan röportaj, Bardakoğlu'nun, Diyanet'in dinlere karşı tutumu konusunda şu elbiseyi giyeceksiniz demiyor. Diyanet'in dinlere eşit mesafede bir

kurum olması mümkün değil, tabiatına aykırı. Devlet laik olur ama DİB kanunda kendine verilen görevleri yapmak zorunda. DİB için İslam hak dindir, diğer dinler de öteki dindir. Vatikan'dan da tüm dinlere eşit mesafede olmasını beklemek saçmadır. Buna karşılık, DİB laiklik ilkesini zedeleyecek tavrılardan, açıklamalardan kaçınmak durumundadır. Bizim için laiklik, DİB'in hayatiyeti için son derece önemlidir."

"Otonom" talebi

İnsel'in "Sorunun çözümünün laiklik içerisinde olup olmadığı" sorusuna ise şu cevapları veriyor: "Çözüm dini kurumun otonom olmasını sağlamak. Türkiye AB sürecinde ve bana göre buna hazır. Hâkimlere, HSYK'ya yöneticilerini seçmeleri konusunda güveniyoruz. Din görevlilerimiz de en az hâkimler kadar güvenilirlerdir. Bütün din görevlilerimizin kendi teşkilatını, kendi yöneticisini seçmesinde bana göre hiçbir risk faktörü yoktur."

İnsel'in, "YÖK'ten daha mı sivilsiniz?" sorusuna Bardakoğlu, şu cevabı veriyor: "Toplumun en uç noktasına kadar her yerde görevlimiz var. İnsanlarla bir aradalar. İnsanlara ben devlet memuruyum diye tepeden bakan kişiler değiller. Biz topluma din dayatmıyoruz. Topluma din açısından yeni bir şekil verip bu elbiseyi giyeceksiniz demiyoruz. Diyanet, dini bilgi neyse ona göre

hareket eder. Siyasetle, iktidar olsun, muhalefet olsun, paralel veya ters düşme gibi bir kaygıyla hareket etmez. Artık sosyal alanda din görevlilerimizin de elini taşın altına koymasını istiyoruz."

"DİB, ne Sünni ne de Hanefi" kurumuymuş!

Alevilikle Diyanet ilişkisi konusunda ise, "Diyanet İşleri Başkanlığı, ne Sünni kurumudur ne de Hanefilerin. Temel ahlak ve ilahiyat ilkeleri üzerinden hizmet veriyoruz. Farklı inanç gruplarının kendi inanç ve ritüellerini icra etmesine engel olmuyoruz. Mevlevilerin semalarını yönetmiyoruz ya da öncülük etmiyoruz. Alevilerin, Bektaşilerin cem ayinlerini yönetmiyoruz. Diğer inanç gruplarına da kanşmıyoruz. Biz diyoruz ki İslam'ın ortak paydası budur."

Daha önce "72 milyonun Diyanet'i olmak" konusunda ise Bardakoğlu, "Toplumun kuşatıp kucaklamak istiyoruz. Niyetimiz yayılmacılık ya da Panislamizm değil. "Hristiyanların da Diyanet'i" nağmelerinin ardından Bardakoğlu, "Hristiyanlığı, Yahudiliği dışlayarak, eleştirerek, ikinci sınıf vatandaş ilan ederek, onların burada ne işi var demiyoruz. Diyemeyiz zaten, onlar bizim aslı unsurlarımızdır. Dinleri kendi mantık silsilesi içinde tutarlıdır. Onların da dini Hak dinidir. Hristiyanlığı, Hristiyanlar anlatsın, Yahudiliği Yahudiler. Hristiyan dini konusunda

düzgün bilgiler veren bir kurum olmak istiyoruz." Misyonerliğe karşı neden mücadele ettikleri sorusuna da "Biz bunları aşık" diyerek cevapladı.

Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun cüretkâr çıkışlarıyla yaptığı görüşmede, kendi kendini yöneten bir Diyanet İşleri ile hem kurumsal hem ekonomik açıdan bağımsızlığı kastederken, aslında (mevcut yapısı düşünüldüğünde) kimi temsil ettiği belli olan kurumun artık alenen sokaklarda olması çağrısını yapıırken, kurumun kapısını da tarikat ve cemaatlerin cirit alanına çevirme hesapları yapıyor. Bu da ülkemizde varlığı devlet hiyerarşisi içerisinde bile tanımlanmayan ve yok sayılan, mezhep ve kesimlerin bir çatışma zorbahlığına sokulması anlamına gelebilir. Devlet eliyle dahi tamamı Alevi olan köylere camii yaptırılması; zorla, egemen mezhep anlayışının din kitaplarında ve resmi eğitim sisteminde uygulanması ve daha birçok konu belli ki diyanet işlerinin "Hoş görülmesi" ve İslamiyet'in "Doğru bilgi verme" anlayışının bir ürünü. Ülkemizde İslamiyetin siyasallaşmış gerçekliği unutulmuş yapılan röportaj da sözde bir kamu kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın devletin yürüttüğü "kimlik" ve "ideoloji"nin entegrasyonu (biz buna asimilasyonun sistemik devamlılığı diyelim) nu sürdürme görevini devralma hazırlığında olduğu düşünülmez mi?

Devlet katliamı "çocuk" işi yaptı

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından açılan davanın seyri, yine bir mesele ile farklı yöne çekildi. Daha önce polis ve jandarma üzerinden giden istihbarat tartışmalarının ardından bu seferde Ogün Samast'ın çocuk karışımı olarak çıkartıldı. Ve yeni tartışmalar alevlendirildi. Katliam davasında halen gözle görülür bir somut gelişme yok. Neden ve sonuç ilişkileri birbirlerine karıştırılarak, adli bir vakaya çevrilme istenen davada, Dink'in katledilmesine vesile olan siyasal iktidarın yaklaşımı örtülecek, mesele toplum içerisinde adli bir vakaya dönüştürülmek isteniyor.

15 celseye uzayan davada İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayet davasında ne keşif yapılması ne de Trabzon-İstanbul dosyasının birleştirilmesini kabul etti. Mahkemenin kararlılığı ise, sadece tanık ifadelerinin alınması ve TÜBİTAK'a yazılmasıyla ilgili. Avukatların önerdiği dosyaların birleştirilmesi gibi bir dizi talepler ise geri çevrildi.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayetinde verilen ifadelerin uyumluluğunun tespit edilmesi amacıyla tetkikçi zanlısı Ogün Samast'a olay mahalinde keşif yapılması yönünde müdahil avukatların ilettiler talebi reddetti. Trabzon'da yedi jandarma görevlisiyle ilgili süren davanın dosyasının İstanbul'daki ana davayla birleştirilmesi yönünde daha önce reddedilen taleple ilgili bir değişiklik olmadı.

Mahkeme, katliamı izleyen günlerde tutuklanan ve azmettirici olarak yargılanan Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in tutukluluk hallerinin devamına karar verirken, gerekçe olarak ise, "atılı suçun yasal yaptırımını olan sevk maddelerinin alt ve üst sınırlarının, suç ve tutuklama tarihlerine nazaran kaçma şüphesinin devam etmesi" olarak gösterildi.

Samast, Çocuk Mahkemesi'nde
15'inci celseye ulaşan davada kamuoyunu meşgul etmesi için yine önemli bir karara imza atıldı. Çocukların özel yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'nde yargılanmalarının önüne geçen Ceza Muhakemesi Kanunu'nda yapılan son değişiklik uyarınca katliamda tetkikçi konumunda olan Ogün Samast artık İstanbul Sultanahmet Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanacak. Samast'ın bu mahkemede yargılanmasının ise yılbaşından sonraya uzayacağı tahmin ediliyor.

Kimlikte Din Hanesine Karşı 6 Kasım'da Kadıköy'e

Ankara'da 9 Ekim'de zorunlu din derslerinin kaldırılması, cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması talepleriyle 24 saatlik oturma eylemi yapan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD), eylemi 6 Kasım 2010'da İstanbul'da tekrar edecek.

PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş bir basın açıklaması yaparak, "Nüfus cüzdanlarından din hanesi çıkarılmalı, zorunlu din dersleri kaldırılmalıdır" diyerek eylem çağrısı yaptı. Açıklamada, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'nin nüfus cüz-

danlarında din ibaresinin bulunmasının insan haklarına aykırı olduğu yönündeki karar hatırlatıldı. Gümüş, AİHM'nin zorunlu din dersleriyle ilgili kararını da hatırlatarak "Hükümet her iki konudaki AİHM kararlarına rağmen uygulamaları devam ettir-

mekte ısrar ediyor" dedi. Gümüş, "Hükümetin Alevilere yönelik hukuk tanımaz tutumu karşısında meşru demokratik mücadelemizi sürdüreceğiz, ikiyüzlü politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

